

Ляхона

**Неговата изумителна
благодат, стр. 10, 12**

**Защо да посещаваме Семинара?
стр. 20, 46, 48**

**Родители, отделяйте време за
разговор с вашите деца, стр. 34**

**Деца, разговаряйте с
родителите си, стр. 58**

ПРЕДОСТАВЕНО ОТ MINNEAPOLIS (MINNESOTA, USA) INSTITUTE OF ARTS, THE PUTNAM DANA MCWILAN FUND, ДА НЕ СЕ КОПИРА

Отричането на Св. Петър, от Герит ван Хонтхорст

“И една слугиня, като го видя седнал до пламъка, ... и рече: И той беше с Него.

А той се отрече, казвайки: Жено, не Го познавам.

След малко друг го видя и рече: И ти си от тях. Но Петър рече: Човече, не съм.

И ... друг някой настоятелно казваше: Наистина и той беше с Него; ...

А Петър рече: Човече, не зная що казваш. И начаса ... един петел изпя. ...

И излезе навън та плака горко” (Лука 22:56–60, 62).

ПОСЛАНИЯ

- 4** **Послание на Първото Президентство: "Той възкръсна" – свидетелството на пророка**
От президент Томас С. Монсън
- 7** **Послание за обучение при посещение: Обичайте ги, бъдете над тях и ги укрепвайте**

АКЦЕНТИ

- 12** **Единението и пътуването през смъртността**
От старейшина Дейвид А. Беднар
Как Единението ни укрепява да вършим добро и да служим пряко своите възможности и желание.
- 20** **Благословиите на Семинара**
От Британи Бийти
Младези от цял свят споделят как Семинарът им помага да дойдат в Христа.

- 26** **Призвание за човек, обрнат във вярата**
От Хелена Ханонен
Семейството ми и аз трябва да направим много жертви, за да мога аз да изпълнявам призиванието си като пианист на клона, но се радвам, че го сторихме.

- 30** **Районните съвети в действие**
От Ларене Гонт
Кой е част от районните съвети и какво трябва да постигат те?

РАЗДЕЛИ

- 8** **Тетрадка "Априлска конференция": Да извлечем повече от общата конференция**
От Майкъл Барбър и Дейвид Марш

- 10** **Ние говорим за Христа: Изумителна благодат**
От Кристен Никол Кардън

- 34** **Нашите домове, нашите семейства: Да отделяме време да говорим и слушаме**
От Розмари М. Уикзъм

- 38** **Гласове на светии от последните дни**

- 74** **Новини от Църквата**

- 79** **Идеи за семейни домашни вечери**

- 80** **До следващата среща: Надежда в Единението**
От епископ Ричард С. Еджли

НА КОРИЦАТА

Лице: *Не се допирай до Мене*, от Минерва Тейчърт, предоставено от Музея на изкуствата на университет "Бригъм Йънг". Гръб: Детайл от *Ето ръцете Ми*, от Джеф Уорд.

42 Всички познават Блек

От Адам С. Олсън

Любовта на Блек към баскетбола била едновременно изпитание и благословия.

Вижте дали ще успеете да намерите Лиаконата, скрита в този брой. Жокер: Избери вярната страница.

46 Въпроси и отговори
Защо трябва да ходя на семинар, ако мога да изучавам Писанията самостоятелно?

48 Защо да посещавам Семинара?
Седем пророци говорят за благословиите на семинара.

50 Семинарът в джунглите на Еквадор
От Джошуа Дж. Пърки
Как семинарът в един нов клон от предимно нови обкръжания във вярата изгълнил младежите със свидетелство, знание и вяра.

52 Какво следва след Семинара?
От Дейвид А. Едуардз
Ето вашата покана за Института.

53 Ред по ред:
2 Тимотея 3:16–17

54 Да не катастрофираш
От Адам С. Олсън
Малко грижа и подготовка сега предотвратяват големи проблеми по-късно.

57 Плакат: Навлизане в Писанията

58 Време за разговори
От Хилари Уоткинз Лемън
Джоузи беше тъжна поради случилото се в училище, но да поговори за това ѝ помогна да се почувства по-добре.

61 Той скъса връзките на смъртта
От старейшина Патрик Кийрън
Спасителят умрял и бил възкресен, така че ние да можем да живеем отново с нашия Небесен Отец и семействата ни.

62 Неделното училище за деца у дома: Исус Христос ме учи да избирам правилното

64 музика: Да бъда като Исус
От Джанис Кап Пери

66 Сестри в име и вяра
От Хедър Ригли
Сестри в Румъния споделят как са укрепили вярата си.

68 Специален свидетел: Какво мога да сторя, за да следвам плана на Небесния Отец за мен?
От старейшина Ричард Г. Скот

69 Моите евангелски стандарти

70 За малки деца

81 Книгата на Мормон – фигурки от Писанията

АПРИЛ 2012 Г., ГОД. 19 БР. 1
ЛИАХОНА 10484 112

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън,
Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф

Кворумът на дванадесетте апостоли: Бойд К. Пакар,
Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс,
М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз,
Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук,
Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън

Редактор: Пол В. Пайпър

Съветници: Стенли Г. Елис, Кристофел Голдън-мл.,
Пер Г. Малм

Изпълнителен директор: Дейвид Л. Фришкнехт

Директор планиране и редактиране:
Винсънт А. Вон

Директор оформление: Ален Р. Лойбърг

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административни редактори:
Дженифър Л. Грийнууд, Адам С. Олсън

Помощник-редактори: Сюзън Барет, Райън Кар

Редакционен екип: Британи Бети, Дейвид А. Едуардз,
Матю Д. Флитин, Ларене Портър Гонт, Кари Кастън,
Дженифър Мади, Лия Макланахън, Мелиса Мерил,
Майкъл Р. Морис, Сали Дж. Одекърк, Джошуа Дж.
Пърки, Чад Е. Фарес, Джен Пинбороу, Пол Ванденберге,
Мариса А. Уидисън, Мелиса Зентено

Изпълнителен директор оформление:
Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Скот Ван Кампен

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Екип дизайн: С. Кимбъл Бот, Колийн Хинкли, Ерик П.
Джонсен, Скот М. Муви

Екип производство: Колет Небекър Он, Кони Боутърп
Бридж, Хауърд Г. Браун, Джули Бърдет, Брайън У. Гиги,
Кетлийн Хауърд, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън,
Гейл Тейт Рафърти

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крейг К. Седуик

Директор разпространение: Евън Ларсън

Превод: Росица Крулева/Георги Василев/
Вивиян Богданова

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или ръководител на район/клон.

Изпращайте ръкописи и питаня онлайн на liahona.lds.org; е-мейл на liahona@ldschurch.org; или писма на адрес *Liahona*, Rm. 2020, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0424, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава "компас" или "нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски, хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, хаитянски, хинди, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, синхалски, словенски, испански, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и вьетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2012 г. на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до производението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; е-мейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2011 Vol. 19 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Повече **ОНЛАЙН** Liahona.lds.org

ЗА ВЪЗРАСТНИ

Няколко статии в този брой учат и свидетелстват за Спасителя. Научете повече за Него на JesusChrist.lds.org.

ЗА МЛАДЕЖИ

Няколко статии в този брой говорят за благословиите от Семинара (вж. стр. 20–25 и 46–53). За да научите повече, отидете на seminary.lds.org.

ЗА ДЕЦА

За да чуете песента "Да бъде като Исус" (вж. стр. 64–65), отидете на liahona.lds.org.

ТЕМИ В ТОЗИ БРОЙ

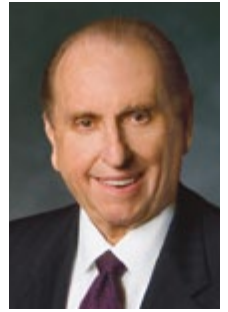
Номерата се отнасят за първата страница на речта.

- благодат**, 10, 12
- въдъхновение**, 39, 40
- Възкресение**, 4, 61, 62, 70
- Единение**, 4, 12, 61, 62, 80
- изучаване на Писанията**, 53, 57, 68
- Институтът**, 52
- Исус Христос**, 4, 10, 12, 61, 64, 70
- Книгата на Мормон**, 38
- мисионерска работа**, 42
- молитва**, 41
- музика**, 26, 64
- надежда**, 80
- обща конференция**, 8
- общуване**, 34, 58
- подготовка**, 54
- подчинение**, 54
- семејство**, 34, 42, 58, 66
- Семинарът**, 20, 46, 48, 50
- стандарты**, 69
- съвети**, 30
- църковни призования**, 26, 30

НА ВАШИЯ ЕЗИК

Лиахона и други материали на Църквата са на разположение на много езици на www.languages.lds.org.

От президент
Томас С. Монсън

“ТОЙ ВЪЗКРЪСНА”

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА ПРОРОКА

“Тръбният призив към християнството”, заявява президент Томас С. Монсън, е че Иисус от Назарет е възкръснал от мъртвите. “Реалността на Възкресението предоставя на всички хора мира, който надхвърля всяко разбиране” (вж. Филипяните 4: 7)¹.

В следващите откъси президент Монсън споделя своето свидетелство и благодарност за възкресението на Спасителя и заявява, че понеже Синът е победил смъртта, всички чедата на Отца, които се родят на земята, ще живеят отново.

Живот отвъд смъртността

“Вярвам, че никой от нас не може да си представи цялостното значение на онова, което Иисус стори за нас в Гетсиманската градина, но съм благодарен всеки ден от живота си за единителната Му жертва за всички нас.

В последния момент Той можел да се откаже. Но не го направил. Той слязъл по-ниско от всички неща, за да може да спаси всички неща. Правейки това, Той ни дал живот отвъд това смъртно съществуване. Той ни изкупил от падението на Адам.

До дълбините на душата си съм Му благодарен. Той ни учи как да живеем. Той ни учи как да умрем. Той осигури нашето спасение”².

Разпръскване мрака на смъртта

“В определени ситуации, в големи страдания или болести, смъртта идва като милостив ангел. Но в повечето случаи ние я считаме за враг на човешкото щастие.

Обаче тъмнината на смъртта винаги може да бъде разпръсната от светлината на дадената чрез

откровение истина. “Аз съм възкресението и живота”, казва Учителят. Който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее; и никой, който е жив и вярва в Мене, няма да умре до века”.

Това уверение – да, тъкмо свято потвърждение – за живот отвъд смъртта би могло да ни осигури мира, обещан от Спасителя, когато Той уверява Своите ученици: “Мир ви оставям; Моят мир ви давам; аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои”³.

Няма Го тук

“Нашият Спасител оживял отново. Случило се най-славното, утешаващо и вдъхващо увереност събитие в човешката история – победата над смъртта. Болката и агонията от Гетсиманската градина и Голгота били премахнати. Спасението на човечеството било осигурено. Падението на Адам било поправено.

Празната гробница в онази първа Великденска утрин дала отговор на въпроса на Иов, “Ако умре човек, ще оживее ли?” На всички, които чуват моя глас, заявявам, че ако човек умре, той ще живее отново. Ние знаем това, защото разполагаме със светлината на дадената чрез откровение истина. ...

Мои обични братя и сестри, дори в моменти на най-тежка скръб ние можем да получим истински мир от думите на ангела през онази първа великденска утрин: “Няма Го тук; защото възкръсна”⁴.

Всички ще живеят отново

“...ние се смеем, плачем, работим, играем, обичаме, ние живеем. И после умираме. ...

И мъртвите биха си останали мъртви, ако не беше Той и Неговата мисия, тъкмо Исус от Назарет. ...

С цялото си сърце и с пламенна душа издигам гласа си като специален свидетел и заявявам, че Бог наистина е жив. Исус е Неговия Син, Единородният на Отца в плътта. Той е Нашия Изкупител, Той е нашия Посредник пред Отца. Той е Този, Който умря на кръста, за да извърши единение за нашите грехове. Той стана първия плод на възкресението. Понеже Той умря, всички ще живеят отново”⁵.

Едно лично свидетелство

“... аз заявявам своето лично свидетелство, че смъртта е победена, че победата над гроба е спечелена. Нека думите, направени свещени от Онзи, който ги е изпъкнал, станат действително знание на всички. Помнете ги. Ценете ги високо. Почитайте ги.

Той възкръсна.”⁶ ■

БЕЛЕЖКИ

1. “Той възкръсна”, *Лиахона*, апр. 2003 г., стр. 7.
2. “На прощаване”, *Лиахона*, май 2011 г., стр. 114.
3. “Сега е времето”, *Лиахона*, ян. 2002 г., стр. 68; вж. и Иоана 11:25–26; 14:27.
4. “Той възкръсна”, *Лиахона*, май 2010 г., стр. 89, 90; вж. и Иов 14:14; Матей 28:6.
5. “Спасителят живее, знам!” *Лиахона*, май 2007 г., стр. 24, 25.
6. *Лиахона*, апр. 2003 г., стр. 7.

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

След като споделите цитатите от посланието на президент Монсън, обърнете внимание на свидетелството, което той дава за истинското значение на Великден. Можете да зададете следните въпроси на членовете на семейството: “Какво значи за вас един жив пророк да свидетелства за тези истини днес? Как може да ги приложите в своя живот? Помислете дали да прибавите своето свидетелство.

МЛАДЕЖИ

Ще го видя отново

От Морган Уебеке

Татко караше всяко от нас, децата, да се чувства специално. Той ни обичаше и лесно ни прощаваше. Правеше най-доброто, на което бе способен, за да е сигурен, че всяко от нас бе щастливо и ясно ни даваше да разберем, че желае за нас най-доброто. Толкова го обичах.

Когато бях в шести клас, татко почина при автомобилна злополука. Семейството ми и аз бяхме напълно съсипани. В семейството ни зейна голяма дупка. Татко бе човекът, на когото разчитах, човекът, при когото отивах, когато имах проблеми. Вместо да потърся помощ, чувствах как гневът и болката оставаха. Накрая реших, че Бог е виновен за това. Спрях да чета Писанията и да казвам молитви. Ходех на църква само защото мама искаше така. Опитвах се да стоя далеч от моя Небесен Отец.

После за пръв път отидох на лагер на Младите жени.

Хареса ми да се срещам с приятелки, но все още не четях Писанията си. В последната вечер имахме събрание за споделяне на свидетелство. Почувствах нещо, което не бях чувствала от дълго време: Духът. Възхищавах се на момичетата, които ставаха и даваха свидетелство, но си седях, защото мислех, че нямам такова. Внезапно почувствах, че трябва да се изправа. Отворих уста, чудейки се какво да кажа. Така че казах, че се радвам за лагера на Младите жени. После установих, че говоря, че знам, че Исус Христос е умрял за мен и че моят Небесен Отец ме обича, и че Църквата е истинна.

Бях преизпълнена с един забележителен мир. Благодарение на това преживяване мога да кажа, че знам, че отново ще видя своя татко, благодарение на Единението и възкресението на Спасителя.

ДЕЦА

Той е жив!

Президент Монсън учи, че понеже Исус Христос умрял и бил възкресен, ние всички ще живеем отново. Погледнете картинките по-долу. Напишете цифра във всяка кутийка, за да покажете реда, по който са станали тези събития.

Понеже Исус Христос е жив, семействата могат да бъдат заедно завинаги. Нарисувайте семейството си в кутийката отдолу.

Изучете този материал с молитва и, ако е уместно, го обсъдете с посетения от вас сестри. Използвайте въпросите, за да помогнете в укрепването на сестрите и за да превърнете Обществото за взаимопомощ в активна част от собствения си живот.

Обичайте ги, бдете над тях и ги укрепвайте

Подобно на Спасителя, посещаващите учителки служат една по една (вж. 3 Нефи 11:15). Ние знаем, че успяваме в служението си като посещаващи учителки, когато нашите сестри могат да кажат: (1) моята посещаваща учителка ми помага да израствам духовно; (2) знам, че моята посещаваща учителка е дълбоко загрижена за мен и моето семейство; и (3) ако имам проблеми, знам, че моята посещаваща учителка ще предприеме действия, без да чака покана.¹

Как ние като посещаващи учителки можем да обичаме, да бдим и да укрепваме дадена сестра? Следват девет предложения, намиращи се в гл. 7 на *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* в помощ на посещаващите учителки да служат на своите сестри:

- Молете се всеки ден за нея и семейството ѝ.
- Търсете вдъхновение да опознаете нея и семейството ѝ.
- Посещавайте я редовно, за да знаете как се справя, да я утешавате и подкрепяте.
- Поддържайте чести контакти чрез посещения, телефонни обаждания, писма, е-мейли, СМС-и и прости постъпки на доброта.
- Поздравявайте я на църковните събрания.
- Помагайте ѝ, когато е в непредвидени обстоятелства, при болест или друга спешна нужда.
- Учете я на Евангелието от Писанията и от посланията за обучение при посещение.

- Вдъхновявайте я, като давате добър пример.
- Докладвайте за службата на ръководителка на Обществото за взаимопомощ и за духовното и материално благосъстояние на сестрата.

От Писанията

Лука 10:38–39; 3 Нефи 11:23–26; 27:21

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Джули Б. Бек, “Това, което се надявам моите внучки (и внуци) да разберат за Обществото за взаимопомощ”, *Лиакхона*, ноем. 2011 г., стр. 113.
2. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011 г.), стр. 112.
3. *Daughters in My Kingdom*, стр. 119–120.
4. Бригъм Йънг, “Remarks”, *Deseret News*, 15 окт. 1856 г., стр. 252.
5. Вж. *Daughters in My Kingdom*, стр. 36–37.

Какво мога да направя?

1. Как мога да разбера от какво се нуждаят моите сестри?
2. Как моите сестри ще разберат, че съм дълбоко загрижена за тях?

Вяра, семейство,
взаимопомощ

От нашата история

“Обучението при посещение е инструмент за жените светии от последните дни по цял свят да обичат, подхранват и служат – да постъпват според онези чувства, които Бог е поставил в гърдите им, както учел Джозеф Смит”².

Една сестра, която наскоро овдовяла, казва за своите посещаващи учителки: “Те слушат. Те ме утешават. Те плачат с мен. И ме прегръщат. ... (Те) ми помогнаха да изляза от дълбокото отчаяние и депресия в онези първи месеци на самота”³.

Помощта в материалните въпроси е също форма на служба. На общата конференция през октомври 1856 г. президент Бригъм Йънг обявява, че кърван от пионери с ръчни колички е заседнал в дълбокия сняг на около 435–600 км разстояние. Той призовава светиите от последните дни в Солт Лейк Сити да ги спасят и да свършат “точно онези неща, които наричаме материални”⁴.

Луи Мезърв Смит е записала, че жените свалили топлите си поли и чорапи направо там, в табернакълата, и ги трупали във фургоните, за да бъдат изпратени на замръзващите пионери. После те събрали постелни принадлежности и облекло за онези, които евентуално щели да дойдат с малко неща. Когато кърваните пристигнали, една сграда в града била “напълнена с провизии за тях”⁵.

Тетрадка “Априлска конференция”

“Което Аз, Господ, съм изрекъл, изрекъл съм го, ... чрез Моя собствен глас или чрез гласа на служителите Ми, все едно” (У. и З. 1:38).

Да извлечем повече от общата конференция

От Майкъл Барбър и Дейвид Марш
Отдел Учебни програми

Макар че в края на последната сесия на общата конференция ние казваме “амин”, духовният пир не трябва да приключи тук. То може да продължи, като изучаваме и прилагаме ученията от конференцията. През годините пророците са ни насърчавали да правим точно това. Например през 1946 г. президент Харолд Б. Лий (1899–1973) увещава членовете да превърнат речите от конференцията в “ръководство как да ходят и какво да говорят през следващите шест месеца”. Той обяснява, “Това са важните въпроси, които Господ вижда за уместно да открие на своите люде през този период”¹.

През 1988 г. президент Езра Тафт Бенсън (1899–1994) повтаря

този съвет, когато учи, “през следващите шест месеца броят ви на *Ensign* от конференцията следва да бъде до стандартните ви произведения и често да се обръщате към него”².

При закриването на общата конференция от октомври 2008 г. президент Томас С. Монсън отново потвърждава важността на това да изучаваме речите от конференцията. Той казва: “Нека помним дълго това, което чухме по време на тази обща конференция. Всяко от посланията, отправени тук, ще бъде публикувано в списанията *Ensign* и *Лиахона* следващия месец. Увещавам ви да ги изучавате и да размишлявате над поученията им”³.

Като изучавате и размишлявате над посланията от конференцията, какво можете да направите, за да ги превърнете в по-значима част от живота ви? Ето някои предложения, които да ви подготвят да получите и да действате според вдъхновените слова:

Подгответе се да получите вдъхновение. Независимо дали гледате, слушате или четете речите от конференцията, вие трябва да отворите своето сърце и ум за божествено вдъхновение. Старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли учи, че без значение колко ефикасно преподава даден говорител, “съдържанието на едно послание и свидетелството на Светия Дух проникват в сърцето само ако получателят им позволи те да влязат”. Той обяснява, че да получим вдъхновение “изисква духовни, умствени и физически усилия, а не само пасивно приемане”⁴.

Следните идеи могат да ви помогнат да се подготвите да бъдете учени чрез Духа:

1. Отделете време и създайте обстановка, която да не ви разсейва, в която можете да получите духовните подтици.
2. Търсете божествено напътствие чрез молитва.
3. Направете списък с въпроси или грижи, на които търсите отговорите.

Разберете посланията. Живите пророци и апостоли преподават, разясняват, увещават, предупреждават и свидетелстват. Внимателното вглеждане и вникване в техните речи ще ви помогне да разберете посланията им по-пълно. Ето някои ефикасни методи на изучаване:

- **Задавайте въпроси.** Например: Какво желае Господ да науча аз от това послание? Как тази реч усилва разбирането ми на даден евангелски принцип или стих от Писанията? Какви разкази са използвани за илюстрация на евангелските принципи и какво научавам от тях?
- **Напишете кратко изложение.** Внимавайте какво е изложението на говорителя.

ЗАПИШЕТЕ ГО И РАЗМИШЛЯВАЙТЕ НАД НЕГО

“... от всичко чуто ще има една фраза или параграф, които ще привлекат и приковат вниманието ни. Ако това стане, аз се надявам, че ще ги запишем и ще размишляваме над тях, докато вкусим дълбочината на тяхното значение и ги направим част от своя живот”.

Президент Гордън Б. Хинкли (1910–2008), “Смирено и каещо се сърце”, *Лиахона*, ян. 2001 г., стр. 103.

Действайте според наученото. Ако изучавате с молитва речите, ще видите как посланията важат и се прилагат в живота ви. Можете да узнаете как да извършите важни промени, като задавате въпроси от типа “Какво желае Господ да свърша с това, което уча?” и “Как наученото ще ми помогне в семейството, работата или някое църковно призвание?” Запишете впечатленията си, за да не ги забравите. Като правите това, ще получите вдъхновение да живеете според ученията, и ще получите обещанието на благословии.

Общата конференция е време, когато Господ ви открива волята Си чрез Своите служители. Президент Спенсър У. Кимбъл (1895–1985) учи, “Никои текст или книга извън стандартните произведения на Църквата не следва да заема подобно видно място в личната ви библиотека – не поради превъзходната им реторика или красноречието на изказа и начина, по който са написани, а заради ученията, които сочат пътя към вечния живот”⁵. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Харолд Б. Лии, в *Conference Report*, апр. 1946 г., стр. 68.
2. Езра Тафт Бенсън, “Come unto Christ, and Be Perfected in Him”, *Ensign*, май 1988 г., стр. 84.
3. Томас С. Монсън, “До следващата среща”, *Лиахона*, ноем. 2008 г., стр. 106.
4. Дейвид А. Беднар, “Seek Learning by Faith”, *Liahona*, септ. 2007 г., стр. 17, 20.
5. Спенсър У. Кимбъл, *In the World but Not of It*, Brigham Young University Speeches of the Year (14 май 1968 г.), стр. 3.

Разделете речта на части и напишете резюме, което обяснява основната идея на всяка част.

- **Установете различните елементи в речта.** Обърнете внимание на неща като учения, Писания, разкази, предупреждения, списъци, свидетелства, покани за действие и благословии, обещани при спазване на съвета.
- **Изучавайте речта повече от веднъж.** Нужно е евангелските истини да се изучават повече от веднъж, за да схванем пълния им смисъл и значимост. Всеки път, когато учите, си водете бележки за новите прозрения, които получавате.

За да четете, гледате или слушате общата конференция, отидете на conference.lds.org.

В СИЛАТА ГОСПОДНА

“С вяра в Господ Исус Христос и подчинение на Неговото Евангелие, усъвършенствайки се стъпка по стъпка, умолявайки за сила, подобрявайки своето поведение и амбиции, ще открием, че успешно сме се озовали в паството на Добрия пастир. Това изисква дисциплина, обучение, напрегане и сила. Но, както казва апостол Павел, “За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява” (Филипяните 4:13).”

Президент Хауърд У. Хънтър (1907–1995), “Developing Spirituality”, *Ensign*, май 1979 г., стр. 26.

ИЗУМИТЕЛНА БЛАГОДАТ

От Кристен Никол Кардън

Аз завися от благодатта на Исус Христос всеки ден.

“**Н**а нашите църковни събрания ние не говорим често за благодатта”, казваше моят учител по религия в университет “Бригъм Йънг”, “но като членове на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни ние *наистина* вярваме в благодатта”.

Наистина, не мога да си спомня за нито един урок относно благодатта в Младите жени или в Неделното училище, но мислите ми се носят назад във времето към моя хор в гимназията, пеещ “Изумителна благодат”.

Изумителна благодат! (колко сладък е звукът!)

*Що спасяваш несретник като мен!
Загубен бях, но се намерих,
спял бях, а сега виждам.¹*

“Благодатта е силата Божия от Единението на Исус Христос”, обясни моят учител. “Аз делея благодатта на четири сили: възкресение, изкупление, изцеление и укрепяване”. Той продължи да обяснява всяка сила, но умът ми отново се върна към моите спомени.

Същият гимназиален хор веднъж отпътува за Калифорния, САЩ, за да се състезава на музикален фестивал. Аз се разболях точно преди заминаването и възпаленото ми гърло означаваше, че не бих могла да пея с хора ми на фестивала – или ако можех, щеше да е лошо пеене, съпроводено с болка. Помолих баща си за свещеническа благословия и прекарах следващия ден, молейки се за оздравяване.

След това вероятно не разбирах напълно, докато на фестивала пеех с напълно оздравяло гърло “Изумителна благодат”, че пеех за същата сила, която ме бе изцелила само ден по-рано. Единението на Спасителя ме бе благословило в онзи ден; Неговата благодат бе източникът на изцелението ми.

“И Той ще се яви, изстрадайки болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид, и всичко това, за да може да се изпълни словото, което казва, че Той ще вземе върху Си болките и болестите на Своя народ” (Алма 7:11).

След гимназията, подобно на много първокурсници, бях претрупана с часовете в колежа и с

предизвикателствата едновременно да живея далече от къщи и с пет съквартирантки.

Тъкмо тогава се научих да разбирам укрепяващата и даваща възможности сила на Христовата благодат. Прекарвах дните си в учене и работа, но зависех от всекидневните си молитви, в които умолявах Небесния Отец да ми даде способност да изпълнявам необходимите задачи. Докато учебната година продължаваше, за своя радост открих, че с укрепящата и даваща възможности сила на Единението на Христос можех да се справям не само добре, но и без трудности.

“За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява” (Филипяните 4:13).

Макар че все още ми предстои да изпитам другите две страни на Неговата благодат – възкресението и пълнотата на изкуплението, аз все още завися всеки ден от Единението на Исус Христос. Благодатта, силата Божия от Единението на Исус Христос, ме изцели и укрепи. Като се стремя да се подчинявам на Божиите заповеди и да спазвам волята Му, аз получавам небесна помощ, която далеч надхвърля собствените ми възможности.

“... чрез благодат сме спасени, след всичко, което можем да сторим” (2 Нефи 25:23). ■

БЕЛЕЖКА

1. Джон Нютън, “Amazing Grace”, *Olney Hymns* (1779), no. 41.

КАК ГОСПОДНАТА БЛАГОДАТ ВЛИЯЕ ВЪРХУ ЖИВОТА НИ?

Старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли ни помага да си отговорим на този въпрос в “Единението и пътуването през смъртността” в този брой на стр. 12:

- “Господ желае чрез Единението и чрез силата на Светия Дух да живее в нас – не само да ни напътства и ръководи, но и да ни дава сила”.
- “Индивидуалната сила на волята, личната решимост и мотивация, ефикасното планиране и поставяне на цели са необходими, но в крайна сметка недостатъчни, за да можем триумфално да завършим това пътуване през смъртността. Наистина, ние трябва да се уповаваме на “заслугите и милостта, и благодатта на Светия Месия” (2 Нефи 2:8)”.
- “Подпомагащата сила на Единението ни укрепява да вършим добро, да сме добри и да служим свръх собственото си лично желание и естествена способност”.

Обмислете да запишете в дневника си и да споделите със семейството си моменти, в които сте усещали Господната благодат да ви изцелява, помага или укрепява.

От старейшина
Дейвид А. Беднар

От Кворума на
дванадесетте апостоли

Голямата задача на Евангелието на Спасителя е била сбито формулирана от президент Дейвид О. Макей (1873–1970): “Целта на Евангелието е ... да направи лошите хора добри, а добрите по-добри, и да промени човешката природа”¹. Следователно пътуването през смъртността представлява напредък от лошо към добро и по-добро, изживяване на голяма промяна в сърцето – да се промени падналата ни природа (вж. Мосия 5:2).

Единението

И ПЪТУВАНЕТО ПРЕЗ СМЪРТНОСТТА

*Подпомагащата
сила на Единението
ни укрепява да вър-
шим добро, да сме
добри и да служим
свръх собственото
си лично жела-
ние и естествена
способност.*

Книгата на Мормон е нашето ръководство с напътствия, докато пътуваме по пътя от лошо към добро и по-добро и се стремим сърцата ни да бъдат променени. Цар Вениамин учи относно пътуването през смъртността и ролята на Единението това пътуване да е успешно: “Защото естественият човек е враг на Бога и е бил такъв от падението на Адам, и ще бъде такъв во веки веков, освен ако не се отдаде на убежденията на Светия Дух и не отхвърли естествения човек, и не стане светия чрез Единението на Господа Христа” (Мосия 3:19; курсив добавен).

Обръщам вниманието ви върху две конкретни фрази. Първата – “отхвърли естествения човек”. Пътуването от лошо към добро е процесът на отхвърляне на естествения мъж или жена у всеки от нас. В земния живот всички ние сме изкушавани от плътта. Самите елементи, от които са сътворени телата ни, са паднали по природа и винаги податливи на грях, тление и смърт. Но ние можем да увеличим способността си да преодоляваме желанията на плътта и изкушенията “чрез Единението на Христа”. Когато допускаме грешки, като прегрешение и грях, можем да се покаем и станем чисти чрез изкупващата сила на Единението на Исус Христос.

Второ – “стане светия”. Тази фраза описва продължението и втората фаза на житейското пътуване на превръщане “добрите хора в по-добри” или с други думи, да станем по-подобни на светии. Тази втора част от пътуването, този процес на превръщане от добри в по-добри е една тема, за която не учим или преподаваме достатъчно често, нито я разбираме съответно.

Подозирам, че много членове на Църквата са далеч по-запознати с естеството на изкупващата и очистваща сила на Единението, отколкото с укрепващата му и подпомагаща сила. Едно нещо е да знаем, че Исус Христос дошъл на земята да *умре* за нас – това е съществено и основополагащо за учението на Христа. Но е необходимо също да разберем и оценим, че Господ желае чрез Своето Единение и чрез силата на Светия Дух, да *живее* в нас – не само да ни напътства и ръководи, но и да ни дава сила.

Повечето от нас знаят, че когато вършим грешни неща, се нуждаем от помощ да преодолеем последиците на греха в живота ни. Спасителят е платил цената и е сторил възможно ние да станем чисти чрез Своята изкупваща сила. Повечето от нас ясно разбират, че Единението е за грешници. Не съм толкова сигурен обаче, че ние знаем и разбираме, че Единението е също и за светии – за добри мъже и жени, които са покорни, достойни и добросъвестни и които се стремят да станат по-добри и да служат по-вярно. Ние можем погрешно вярваме, че трябва да изминем пътя от добро към по-добро и да станем светии сами единствено чрез твърдост на характера, воля и дисциплина, и с нашите очевидно ограничени способности.

Евангелието на Спасителя не е просто и само за избягване на лошото в живота ни; то е по същество за това да вършим добро и да ставаме добри. А Единението ни осигурява помощ да преодоляваме и избягваме лошото, да вършим добро и да ставаме добри. Помощта от Спасителя е на разположение през цялото пътуване през смъртността – от лошо

към добро и по-добро, и променя самата ни природа.

Аз не допускам, че изкупващата и подпомагаща сила на Единението са разделени една от друга. По-скоро тези две измерения на Единението са свързани и се допълват; те и двете трябва да действат по време на всичките фази на житейското пътуване. И е от вечна важност за всички нас да признаем, че *тези два* важни елемента на пътуването през смъртността – да отхвърлим естествения човек и да станем светия, да победим лошото и да ставаме добри, биват изпълнени чрез силата на Единението. Индивидуалната сила на волята, личната решимост и мотивация, ефикасното планиране и поставяне на цели са необходими, но в крайна сметка недостатъчни, за да можем триумфално да завършим това пътуване през смъртността. Наистина, ние трябва да почнем да разчитаме на “заслугите и милостта, и благодатта на Светия Месия” (2 Нефи 2:8).

Благодатта и подпомагащата сила на Единението

В Библейски речник четем, че думата *благодат* често се употребява в Писанията за обозначаване на подпомагаща сила:

“*Благодат* е една дума, често появяваща се в Новия завет, особено в писанията на Павел. Основната идея на думата е *божествен смисъл на помощ или сила*, давани чрез изобилната милост и любов на Исус Христос.

Именно чрез благодатта на Господ Исус, станала възможна чрез Неговата единителна жертва, човечеството ще бъде възвисено в безсмъртие, като всеки човек получи своето тяло от гроба в едно състояние на вечен живот *По подобен начин тъкмо чрез благодатта на Господ отделните хора*, чрез вяра в Единението на Исус Христос и покаяние за греховете си, *получават сила и помощ да вършат добри дела, което те иначе не биха били в състояние да свършат, ако това бъде оставено на собствените им способности и възможности. Тази благодат*

е една подпомагаща сила, която позволява на мъже и жени да придобият вечен живот и възвисяване, след като са изразходили собствените си най-добри усилия”².

Благодатта е едно божествено съдействие или небесна помощ, от което всеки от нас отчаяно се нуждае, за да отговорим на условията за селестиалното

Нефи не се молел да се променят обстоятелствата около него. Вместо това той се молел за сила да промени своите обстоятелства.

царство. Така подпомагащата сила на Единението ни укрепява да вършим добро, да сме добри и да служим свръх собственото си лично желание и естествена способност.

В моето лично изучаване на Писанията аз често вмъквам термина “подпомагаща сила” всеки път щом срещна думата *благодат*. Обмислете например този стих, с който всички ние сме добре запознати: “Ние знаем, че чрез *благодат* сме спасени, след всичко, което можем да сторим” (2 Нефи 25:23). Вярвам, че можем да научим много относно тази жизнено важна страна на Единението, ако вмъкваме

“подпомагаща и укрепваща сила” всеки път, когато откриваме думата *благодат* в Писанията.

Илюстрации и приложения

Пътуването през земния живот е за да преминем от лошо към добро и по-добро и самата ни същност да бъде променена. Книгата на Мормон е пълна с примери за ученици и пророци, които познавали, разбирали и били преобразени от подпомагащата сила на Единението в хода на това пътуване. Стигнем ли до по-добро разбиране на тази свещена сила, нашата евангелска перспектива в голяма степен ще бъде разширена и обогатена. Подобна перспектива ще ни промени по забележителен начин.

Нефи е един пример за човек, който познавал, разбирал и разчитал на подпомагащата сила на Спасителя. Спомнете си, че синовете на Лехий се върнали в Ерусалим, за да привлекат Исмаил и семейството му за своето дело. Ламан и останалите от кервана, пътуващи с Нефи от Ерусалим

обратно в пустоща, се разбунтували, и Нефи увещавал братята си да имат вяра в Господ. Именно в този момент на пътуването братята на Нефи го овързали с върви и планирали да го убият. Моля спомнете си молитвата на Нефи: “О, Господи, според вярата ми, която имам в Теб, ще ме избавиш ли от ръцете на братята ми; да, дори *ми дай сила да мога да разкъсам тези върви*, с които съм вързан” (1 Нефи 7:17; курсив добавен).

Знаете ли, че аз бих се молил по същия начин, ако бях завързан от своите братя? “Моля избави ме от тази бъркотия СЕГА!” Особено интересно за мен е, че Нефи не

се молел да се променят обстоятелствата около него. Вместо това той се молел за сила да промени своите обстоятелства. И вярвам, че се е молел по този начин точно защото познавал, разбирал и бил почувстввал подпомагащата сила на Единението.

Не мисля, че вървите, с които Нефи бил овързан, просто магически паднали от ръцете и китките му. По-скоро подозирам, че той бил благословен едновременно с упорство и лична сила, надхвърляща естествените му способности, та после той “в силата Господна” (Мосия 9:17) усуквал и раздърпвал и разхлабил вървите, докато в крайна сметка буквално успял да ги разкъса.

Изводът от този епизод за всеки от нас е пряк и ясен. Когато вие и аз разберем и приложим подпомагащата сила на Единението в нашия личен живот, ще се молим и ще дирим сила да променим обстоятелствата си, вместо да се молим обстоятелствата ни да се променят. Ние ще станем фактори, които въздействат, а не обекти, на които им се въздейства (вж. 2 Нефи 2:14).

Обмислете примера в Книгата на Мормон, когато Алма и хората му са преследвани от Амулон. Гласът Господен идва при тези добри люде в тяхната несгода и указва:

“Аз ще облекча тегобите, поставени на раменете ви, та даже вие да не можете да ги чувствате на гърбовете си ...

И сега стана така, че тегобите, които бяха наложени върху Алма и братята му, станаха леки; да, *Господ ги усили*, за да могат да понесат тегобите си с лекота, и те се подчиняваха с желание и търпеливо на волята Господна” (Мосия 24:14–15; курсив добавен).

Какво се променило в този епизод? Бремето не се променило; предизвикателствата и трудностите на гонението не били незабавно отстранени от хората. Но Алма и последователите му били укрепени и повишените им възможности и сила направили бремето по-леко. Тези добри хора получили сила чрез Единението да *действат* като фактори и да въз

действат върху своите обстоятелства. И “в силата Господна” Алма и людетe му били напътствани към сигурността на земята Зараземла.

Вие закономерно можете да се питате, “Какво прави епизода с Алма и людетe му пример за подпомагащата сила на Единението? Отговорът се намира в сравнението на Мосия 3:19 и Мосия 24:15.

“и не отхвърли естествения човек, и не стане светия чрез Единението на Господа Христа, и не *стане като дете, покорен, кротък, смирен, търпелив, изгълнен с любов, готов да се покори на всички неща, които Господ сметне за нужно да*

Гласът Господен идва при Алма и неговите люде в тяхната несгода и указва: “Аз ще облекча тегобите, поставени на раменете ви, та даже вие да не можете да ги чувствате на гърбовете си”.

му причини, тъкмо както детето се покорява на баща си” (Мосия 3:19; курсив добавен).

Като напредваме в пътуването през смъртността от лошо към добро и по-добро, като отхвърляме естествения мъж или жена у всеки от нас и като се стремим да станем светии и самата ни природа да бъде променена, качествата, описани така подробно в тези стихове, би следвало все повече и повече да описват какви човеци ставаме вие и аз. Ние ставаме по-подобни на деца, по-покорни, по-търпеливи и по-склонни да се подчиняваме.

Сега сравнете тези качества в Мосия 3:19 с онези, използвани да бъде описан Алма и людето му: “... и те се *подчиняваха* с желание и *търпеливо на волята Господна*” (Мосия 24:15; курсив добавен).

Намирам паралелът между качествата, описани в тези стихове, за поразителен и за едно показание, че добрите люде на Алма ставали по-добри чрез подпомагащата сила на Единението на Господа Христа.

Припомнете си разказа за Алма и Амулик в Алма 14. При този инцидент много верни светии били предадени на смърт чрез огън, а тези двама Господни служители били затворени и бити. Обмислете следната молба на Алма, докато той се моли в затвора: “О, Господи, *дай ни сила* според вярата ни в Христа, за да се избавим” (Алма 14:26; курсив добавен).

Тук отново виждаме разбирането и вярата на Алма в подпомагащата сила на Единението, отразени в искането му. И забележете резултата от тази молитва:

“И те (Алма и Амулик) скъсаха вървите, с които бяха вързани; и когато людето видяха това, започнаха да бягат, защото страхът от погибелта ги беше връхлетял. ...

И Алма и Амулик излязоха от тъмницата, без да бъдат наранени; защото *Господ им беше дал сила* според вярата им в Христа” (Алма 14:26, 28; курсив добавен).

Още веднъж, подкрепящата сила е видна, докато добрите хора се борят срещу злото и се стремят да станат по-добри и да служат по-резултатно “в силата Господна”.

Поучителен е друг пример от Книгата на Мормон. В Алма 31, Алма оглавява мисия, която отново да обърне във вярата отстъпниците зорамити, които, след като построили своя Рамеумптом, отправяли молитва, преизпълнена с гордост.

Отбележете призива за сила в личната молитва на Алма: “О, Господи, дай ми да *имам сила*, за да мога да изтрая с търпение тези страдания, които ще ме сполетят поради беззаконието на тези люде” (Алма 31:31; курсив добавен).

Алма също се моли неговите спътници мисионери да получат подобна благословия: “Дай им да *имат сила*, за да могат да понесат огорченията си, които ще ги сполетят поради беззаконията на тези люде” (Алма 31:33; курсив добавен).

Алма не се моел да бъде отстранена неговата несгода. Той знаел, бил представител на Господ и се моел за силата да действа и промени своето положение.

Ключовият момент в този пример се съдържа в последния стих на Алма 31: “Той също им даде сила, за да не претърпят никакъв вид страдания, *които да не бъдат погълнати от радостта в Христа*. И това беше според молитвата на Алма; и това стана, защото той се молеше с вяра” (ст. 38; курсив добавен).

Несгодите не били отстранени. Но Алма и спътниците му били укрепени и благословени чрез подпомагащата сила на Единението да не претърпят никакъв вид страдания, които да не бъдат погълнати от радостта в Христа”. Каква прекрасна благословия. И какъв урок, който всеки от нас следва да научи.

Примери за подпомагащата сила се намират не само в Писанията. Дениъл У. Джоунз е роден през 1830 г. в Мисури и се присъединява към Църквата в Калифорния през 1851 г. През 1856 г. участва в спасяването на керваните ръчни колички, заседнали поради жестоки снежни бури в Уайоминг. След като спасителният керван открил бедстващите светии, дал незабавна подкрепа, каквато могъл и уредил болните и слабите да бъдат транспортирани

до Солт Лейк Сити, Дениъл и още няколко млади мъже доброволно останали да пазят имуществото на кервана. Храната и припасите, останали с тях, били оскъдни и бързо свършили. Следният цитат от личния дневник на Дениъл Джоунз описва последвалите събития.

“Дивечът скоро стана така оскъден, че не можехме да убием нищо. Изядохме всичкото оскъдно месо; човек си оставаше гладен, когато го ядеше. Накрая, когато всичко свърши, не остана нищо друго освен животински кожи. Ние ги пробвахме. Една част бе сготвена и изядена без никакви подправки и целият отряд се поболя. ...

Нещата изглеждаха мрачни, защото не остана нищо освен мършави сурови кожи, снети от изгладнял добитък. Помолихме Господ да ни напъти какво да правим. Братята не роптаеха, а уповаваха на Бог. ... Накрая получих прозрения как да наглася нещата и дадох на отряда съвет, като им казах как да ги сготвят; да опърлят и остържат козината; това сякаш убиваше и пречистваше лошия вкус, който придаваше варенето. След пърленето, да варят един час с много вода, да изхвърлят водата, която е излякла всичкия клей; после обилно да измият и остържат кожата, да я изплакнат със студена вода, да я сварят до желиране, да я оставят да изстине, после да я ядат поръсена с малко захар. Това си беше значително главоболие, но имахме малък избор, и беше по-добре, отколкото да гладуваме.

Помолихме Господ да благослови стомасите ни и *да ги приспособи за тази храна*. ... Като се хранехме, вече всички сякаш се наслаждавахме на пиршеството. Преди да пробваме това, три дни останахме без храна. Наслаждавахме се на тази разкошна храна около шест седмици”³.

При тези обстоятелства аз вероятно бих се помолил за нещо друго за ядене: “Небесни Отче, моля Те прати ми пъдпъдък или бизон”. Вероятно не би ми дошло наум да се моля стомахът ми да бъде укрепен и приспособен за храната, която имаме. Какво знаел Дениъл У.

Джоунз? Той знаел за подпомагащата сила на Единението на Исус Христос. Молил се не за промяна на обстоятелствата му. Молил се да бъде укрепен да се справи с неговите обстоятелства. Така както Алма и народът му, Амулик и Нефи били укрепени, Дениъл У. Джоунз имал духовното прозрение да знае какво да иска в молитвата си.

Подпомагащата сила на Единението на Христа ни укрепява да вършим неща, които сами никога не бихме били в състояние. Понякога се питам дали в нашия улеснен свят на последните дни – нашия свят на микровълнови печки, клетъчни телефони, коли с климатизи и удобни жилища някога ще се научим да осъзнаваме всекидневната си зависимост от подпомагащата сила на Единението.

Сестра Беднар е една забележително вяра и компетентна жена и от тихия ѝ пример научих важни уроци за укрепващата сила. Наблюдавах я как упорства по време на интензивните и продължителни сутрешни гадения – болна буквално цял ден всеки ден, по време на всяка от трите ѝ бременности. Заедно се молехме тя да бъде благословена, но това предизвикателство никога не бе отстранено. Вместо това тя бе в състояние физически да върши това, което сама не би могла със свои сили. С годините наблюдавах също как тя бе укрепена да се справя с подигравките и презрението, идещи от светското общество, когато една жена светия от последните дни се вслушва в пророческия съвет и превръща семейството и отглеждането на децата в най-висш приоритет. Благодарен съм и отдавам дължимото на Сюзън за това, че ми помогна да науча такива безценни уроци.

Спасителят знае и разбира

В глава 7 на Алма ние научаваме как и защо Спасителят бил в състояние да осигури подпомагащата сила.

“И Той ще се яви, изстрадвайки *болки и оскърбления*, и *изкушения* от всякакъв вид, и всичко това, за да може да се изпълни

словото, което казва, че Той ще вземе върху Си *болките* и *болестите* на Своя народ.

И Той ще вземе върху Си смъртта, за да развърже връзките на смъртта, които стягат Неговия народ; и Той ще вземе върху Си *немощите* им, за да може сърцето Му да се изпълни с милостта според плътта, та да узнае Той според плътта как да

Божий разбира и знае съвършено, защото Той е усетил и понесъл нашето бreme много преди нас. И понеже е платил най-високата цена и е понесъл тази тежба и бreme, Той изпитва съвършено съпричастие и може да ни протегне Своята ръка на милост в толкова много етапи от живота ни. Той може да протегне ръка, да докосне, да помогне – буквално да ни се прите-

че – и да ни укрепи да бъдем повече от това, което някога бихме могли и ни помага да свършим това, което никога не бихме успели, ако разчитаме само на своята собствена сила.

“Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя.

Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си.

Защото Моето иго е благо, и Моето бreme е леко” (Матей 11:28–30).

Заявявам своето свидетелство и признателност за безпределната и вечна жертва на Господ Исус Христос. Знаем, че Спасителят е жив. Изпитал съм

както Неговата изкупителна, така и подпомагащата Му сила и свидетелствам, че те двете са реални и са на разположение на всеки от нас. Наистина, “в силата Господна” можем да вършим и да преодоляваме всички неща, докато бързаме напред в нашето пътуване през смъртността. ■

Из духовно послание, отправено в университет “Бригъм Йънг” на 23 октомври 2001 г. За пълния текст на английски посетете speeches.byu.edu.

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Франклин Д. Ричардз, в Conference Report, окт. 1965 г., стр. 136–137; вж. и Дейвид О. Макей, в Conference Report, апр. 1954 г., стр. 26.
2. Bible Dictionary, “Благодат”; курсив добавен.
3. Дениъл У. Джоунз, *Forty Years among the Indians* (n.d.), стр. 57–58.

Няма физическа болка, душевна мъка, няма страдание на духа, немощ или слабост, които вие или аз да сме изпитали някога в нашето земно пътуване, които първо да не са били изпитани от Спасителя.

подпомага Своя народ според немощите му” (Алма 7:11–12; курсив добавен).

Спасителят страдал не просто заради нашите беззакония, но също заради нашите неравенства, нечестност, болката, мъката и емоционалните беди, които толкова често ни сполитат. Няма физическа болка, душевна мъка, няма страдание на духа, немощ или слабост, които вие или аз да сме изпитали някога в нашето земно пътуване, които първо да не са били изпитани от Спасителя. В момент на слабост вие и аз можем да извикаме, “Никой не разбира. Никой не знае”. Вероятно, никое човешко същество. Но Синът

По цял свят Семинарът довежда
младежи като вас по-близо до
Исус Христос.

Благословиите на СЕМИНАРА

От Британи Бийти

Църковни списания

Вие не сте сами в решението си да посещавате Семинара. По цял свят стотици хиляди младежи превръщат Семинара в част от своя живот, като отиват в класните стаи с автобус, кану, велосипед и дори чрез Интернет. Някои младежи стават рано и пътуват дълги разстояния, за да стигнат навреме, други пътуват вечер, трети учат у дома няколко дни от седмицата.

Да посещаваш Семинара изисква жертви, но младежите по цял свят смятат, че участието си струва всякакво усилие. И всички участници имат нещо общо: преживяването им със Семинара ги довежда по-близо до Спасителя и до нашия Небесен Отец.

Получаване на обещаните благословии

Защо Семинарът е толкова важен за вас? Някои от причините включват следните обещания от пророците и апостолите от последните дни:

- Той “става благословия за спасението на съвременен Израил в часа на най-голямо предизвикателство”¹.
- Той “ще ви подготв(и) да представите посланието на възстановеното Евангелие на тези, с които ви се предостави възможност да се срещнете”².
- Той ви помага да “добием жизнено важно разбиране на истината”³.

- Семинарът “предоставя чудесни възможности за изучаване на доктрините, които ще ви направят щастливи. Той предоставя чудесни възможности за общуване с хора, споделящи същите ценности и разбирания като вас”⁴.
- “Знанието ви за Евангелието ще нарасне. Вярата ви ще бъде укрепена. Ще развиете прекрасни съюзи и приятелства”⁵.
- “Той води до ... духовно обогатяване, морална сила да устояваме на злото, което е навсякъде около нас, както и огромна ерудиция по отношение на Евангелието”⁶.
- Той е “една от най-добрите подготовки за мисия”⁷.

Да намерим начин да посещаваме

Да отидете на семинар често означава да се откажете от нещо друго, което харесвате, за да намерите нужното време. Но тази жертва си струва. Илайджа Бугайонг от Филипините взела това решение по време на последната ѝ година в гимназията. През всичките години там тя била винаги втора по успех в класа си. Решила в последната година да стане първа и дори обмисляла да не се запише за Семинара, когато посещавала предните години, за да постигне целта си.

ЕДНА БЛАГОСЛОВИЯ С ПОСЛЕДИЦИ ЗА ЦЯЛ ЖИВОТ

Преди много години имах привилегията да преподавам рано сутрин в Семинара. Урокът се провеждаше всеки учебен ден между 6:30 и 7:30 ч. За две години се нагледах на сънени ученици, препъващи се в клас, отправяйки предизвикателство към преподавателя да ги буди. След като отправехме молитвата и получавахме вдъхновени мисли, виждах да оживяват будни умове, които увеличаваха знанието си за Писанията. Най-трудната част от урока бе да приключим дискусията навреме, за да ги изпратим на редовните им часове в гимназията. С напредването на учебната година гледах всеки ученик да придобива повече увереност, близки приятелства и растящо свидетелство за Евангелието.

Преди няколко години бях в магазин за хранителни стоки в недалечен град, когато чух някой да ме вика по име. Обърнах се да поздравя двама мои бивши ученици в Семинара. Сега те бяха съпруг и съпруга. Те ме представиха на 4-те си хубави деца. Докато разговаряхме, бях удивен от броя на съученици от Семинара, с които още поддържаха връзка след всичките тези години. Това беше доказателство за една специална връзка, породила се в този ранен утринен клас в Семинара”.

Старейшина Л. Том Пери от Кворума на дванадесетте апостоли, “Receive Truth”, *Ensign*, ноем. 1997 г., стр. 62.

После един ден променила намерението си. “Погледах учебната си масичка”, казва тя. “Видях до нея една купчина книги, моите Писания и тетрадката и учебника ми от Семинара. Дълбоко вътре в себе си се запитах, “Кое има най-голямо значение?”

Илайджа открила отговора в Матей 6:33: “Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави”. Тя решила с вяра да посещава Семинара и и да намери други начини да балансира времето си, за да работи по уроците. В края на годината била обявена за най-добрата ученичка и дори спечелила университетска стипендия.

Спенсър Дъглас от Алабама, САЩ, решил да се откаже от някои социални събития, за да извлече повече от Семинара. През първите си две години в Семинара той ставал в 4 ч. сутринта, за да го посещава, а в последните две години – в 5 ч. сутринта. Той казва, “Не можех да участвам в много дейности с приятелите ми късно вечер, защото трябваше да си лягам рано. Ако не го направех, на другата сутрин нямаше да съм пълноценен и да уча”. За Спенсър не ставало дума просто да се появи в клас, той трябвало да бъде бодър и подготвен да учи.

Старейшина Далин Х. Оукс, член на Кворума на дванадесетте апостоли, учи: “Само защото едно нещо е добро не е достатъчна причина да го направим. Броят на добрите неща, които можем да правим, многократно надхвърля времето, което

имаме на разположение, за да ги изпълним. Някои неща са повече от добри и те са тези, на които следва да обръщаме най-голямо внимание в живота си”⁸. Това е важен съвет, който да помните, когато решавате да направите Семинара приоритет в графика си.

Подготовка за мисии

Семинарът служи също като отлична подготовка за мисионерската работа, която ще вършите – като член мисионер днес, а също и като пълновременен мисионер в бъдеще. Франко Уаман Куринуки от Перу знае, че изучаването на Писанията в Семинара му е помогнало да се подготви за своята мисия.

Той казва, че тази подготовка си струва да става в 4 ч. сутринта, да гребе с кану през месеците на наводненията в областта и после да гази през калта, за да стигне за урока. Той казва, “Исках да завърша Семинара и да започна уроците в Института, за да се подготвя за мисия. Смятам да продължа да раста в Църквата”. Семинарът е важен за него, защото той изучава Писанията и учи наизуст важни стихове, което ще му помогне да бъде по-добър мисионер.

Благословени във всички житейски аспекти

Като полагат усилия да посещават Семинара, младежите по цял свят получават сила в много повече неща от изучаването на Писанията. Камерън Лизни от Англия смята, че е бил благословен във всички

области на живота си. “Семинарът не само помага с духовната страна на нещата, но също в училище и в образованието”, казва Камерън.

Той казва, че ранното ставане сутрин “поддържа мозъка на скорост. Някои от приятелите ми твърдят, че са твърде заети, за да посещават – е, не е много вероятно, че ще преговаряте математика в 6 ч. сутринта, нали?” Като учите, “Господ ще ви помага в изпитите, и ако посещавате Семинара, Той ще ви помага още повече”, казва Камерън.

Разбира се, Семинарът помогнал на Камерън да укрепи и свидетелството си. Той казва, “Началото на моето свидетелство дойде от програмата на Семинара. На 14 години аз наистина се борех с Евангелието. Църквата не бе удоволствие и аз вършех неща, които не биваше да върша. Въпрос само на месеци бе напълно да се откажа”. Но щом една приятелка поканила Камерън да посещава Семинара, той решил да иде с нея. После благословиите наистина започнали да идват.

“Започнах отново да чувствам Духа”, казва Камерън. “Започнах да обръщам повече внимание на Църквата и да посещавам своите уроци в Неделното училище и свещеническите уроци. Ставаше все по-лесно и аз започнах да се чувствам по-щастлив. Накрая за себе си получих свидетелство за Евангелието”.

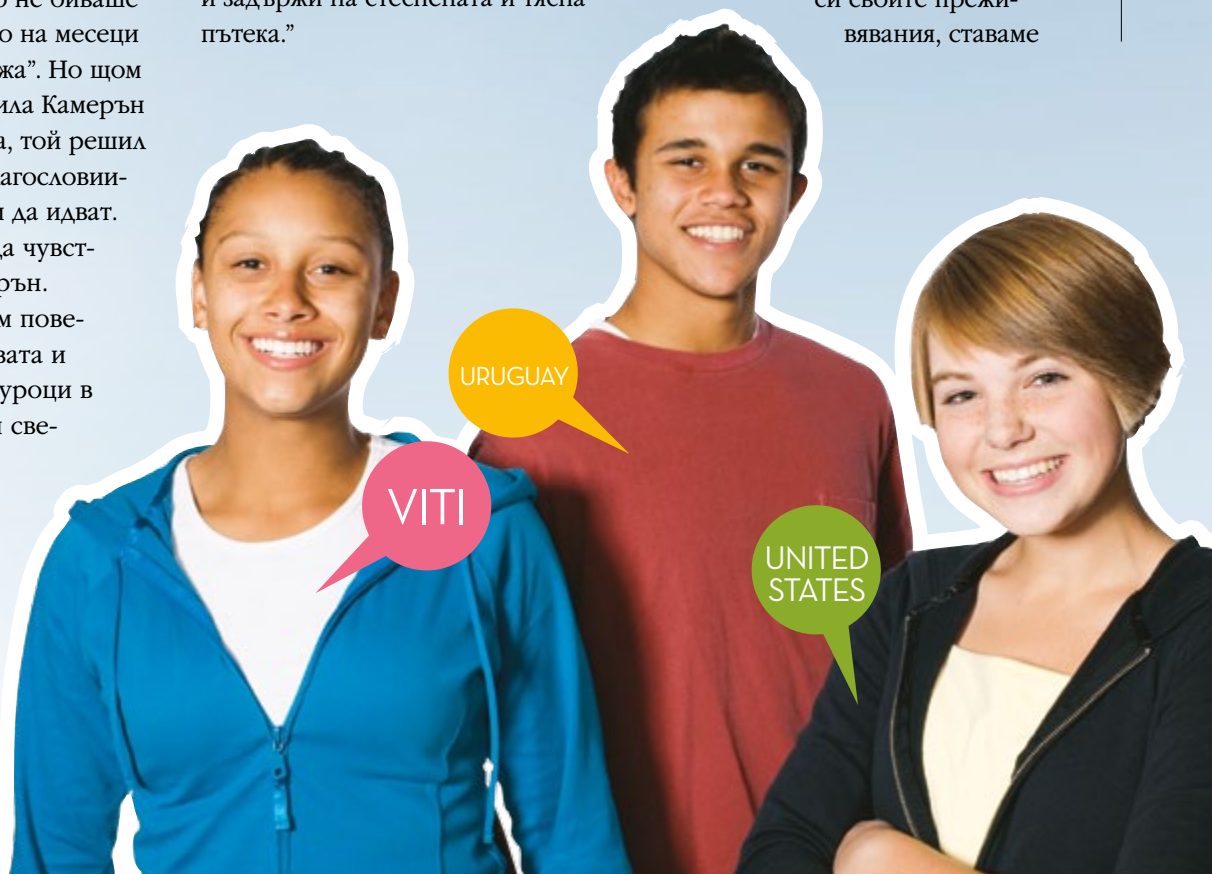
След два месеца в Семинара Камерън се срещнал с епископа си и бил ръкоположен за учител в Аароновото свещеничество.

Камерън знае, че Семинарът му помага да остане силен пред изкушенията на света. “Докато Семинарът продължаваше”, казва той, “аз открих, че ми е по-лесно да се справям с предизвикателствата, които поднася света. Да си младеж в света, в който живеем, е доста трудно – грехът ни заобикаля от всички страни. Свидетелствам пред всички ви, че ако посещавате Семинара, ще намерите силата да се защитите от него. Семинарът създава един духовен щит, който да ви защитава. По пътя ми са попадали множество различни изпитания и изкушения, и Семинарът бе от такава огромна помощ да ме опази и задържи на стеснената и тясна пътека.”

Да се укрепваме взаимно

Семинарът позволява също да се събирате с други юноши, които споделят вашите вярвания. Вика Челишкова от Русия казва, “Вдъхновена съм от хора съмишленици, които имат сходни морални стандарти и вярват в Бог, като мен”. Тя казва, “Ако имам каквито и да е въпроси, мога да ги обсъдя с моя учител в Семинара и с други ученици. Мога да споделям своите мисли и свидетелство с другите, и така да укрепвам тяхната и моята вяра. Като четем Писанията заедно и размишляваме над духовното им съдържание, ние се сближаваме помежду си и се доближаваме до Бог”.

Ксения Гончарова от Украйна има същите резултати. Тя казва, “Когато споделяме помежду си своите преживявания, ставаме

СЕМИНАРЪТ ПОВЛИЯЛ ЖИВОТА НА ПРЕЗИДЕНТ ХЕНРИ Б. АЙРИНГ

Милдред Бениън била сред първите ученици в Семинара през 1912 г. в гимназия "Гранайт". По-късно тя щяла да стане майката на президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото Президентство.

Тя разбираше важността на Семинара в нейния живот и искала децата ѝ да имат същите благословии от него, както и тя, тъй че семейството ѝ взело голямо решение: "Преместихме се в Юта на цената на голяма финансова жертва, за да могат синовете ни да посещават Семинара и Института и да намерят приятели сред нашите хора. Това би следвало да отговори на въпроса относно моите чувства към тези неща" (цитирано в С. Coleman, *History of Granite Seminary*, стр. 142).

Важността на църковното образование в сем. Айринг продължава, като президент Хенри Б. Айринг през 1971 г. става президент на "Рикс Колидж" (сега УБЙ-Айдахо), колеж на Църквата, и служи като специален пълномощник по образованието от 1980 до 1985 и отново от 1992 до 2005 г.

по-силни и по-добре разбираме Писанията. Когато по време на уроците говорим за примери от нашия живот, виждам по какъв начин Евангелието действа в моя и в живота на другите".

Опознавайки Небесния Отец и Исус Христос

Група младежи неотдавна били запитани как Семинарът ги благословил. Отговорите разкрили важна тема – че Семинарът им помага да се доближат до Небесния Отец и до Спасителя. Старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли учи: "Всичките теми, които изучавате в Семинара, са важни. Всяка година, докато се концентрирате над някой от томовете на Светите писания, главното съсредоточие е Господ Исус Христос."⁹

Ето какво казват някои от младежите за това как Семинарът ги е довел по-близо до Исус Христос.

- "Научих какво е направил за мен Спасителят, докато четях всички тези разкази от множество пророци и осъзнах колко важен съм за Него. Осъзнах, че Той ме е обичал достатъчно, за да умре и страда заради моите мъки".
- "Семинарът е прекрасен начин да започна деня си. Независимо колко уморена съм, чувствам Духа и се усещам укрепена, така че когато в деня ми дойдат трудности, знам без никакво съмнение, че моят Спасител ме обича и съм по-уверена да отстоявам онова, което е правилно".

- "Аз съм човек, обърнат в Църквата. Започнах да посещавам Семинара дори преди да се кръстя. Без Семинара не знам дали изобщо щях да се кръстя. Без Семинара сега не бих имал в живота си Спасителя, нито бих знаел, че мога да бъда опростен за греховете си. Никога не бих имал наистина Небесния Отец и Спасителя в живота си. Семинарът ми помогна да Ги открия и Те завинаги да станат част от моя живот и от живота на бъдещите ми деца".
- "Да посещавам Семинара всеки ден ми помогна да се доближа до моя Господ и Спасител, Исус Христос, учейки за Неговите поучения, за голямата Му любов към мен и как мога да се завърна да живея с Него".
- "Когато съм в Семинара, откривам дълбок смисъл в Писанията. Това ми напомня всяка сутрин да бъда по-подобен на Спасителя в ежедневните си действия".
- "Семинарът ме учи как да чета своите Писания и не само да им се наслаждавам, но и да намирам приложението им в текста. Усвоих учения и принципи, които помагат за укрепване на свидетелството ми за любящия Небесен Отец и за Исус Христос, нещо, което ще нося със себе си през остатъка от живота ми".

С толкова много благословии, произтичащи от посещаване на Семинара е лесно да се види защо младежите от цял свят го превръщат в приоритет в своите графици. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Бойд К. Пакър, *Teach the Scriptures* (address to Church Educational System educators, 14 окт. 1977 г.), стр. 3.
2. Л. Том Пери, "Вдигане на летвата", *Лиахона*, ноем. 2007 г., стр. 48.
3. Ричард Г. Скот, "Реализирайте вашия пълен потенциал", *Лиахона*, ноем. 2003 г., стр. 42.
4. Гордън Б. Хинкли, "Stand True and Faithful", *Ensign*, май 1996 г., стр. 93.
5. Гордън Б. Хинкли, "The Miracle Made Possible by Faith", *Ensign*, май 1984 г., стр. 47.
6. Гордън Б. Хинкли, "The State of the Church", *Ensign*, май 1991 г., стр. 52.
7. Езра Тафт Бенсън, "Our Responsibility to Share the Gospel", *Ensign*, май 1985 г., стр. 7.
8. Далин Х. Оукс, "Добро, по-добро, най-добро", *Лиахона*, ноем. 2007 г., стр. 104.
9. Дейвид А. Беднар, "Conclusion and Testimony," *Welcome to Seminary 2010–2011*, seminary.lds.org/welcome.

ИСТОРИЯТА НА СЕМИНАРА

Ето един поглед как Семинарът се е разраствал с годините.

- 1888: Президент Уилфърд Удръф наблюдава сформирването на Съвета по образованието на Църквата, който да ръководи образователните усилия на Църквата, вкл. часовете по религия след училище.
- 1912: Организация на първите класове на Семинара по време на останалите учебни занятия, със 70 ученика, които за един час напускат гимназията, за да участват в Семинара. Уроците се преподават срещу гимназия "Гранайт" в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ.
- 1925: Броят на записаните ученици достига 10 000.
- 1948: Вече и в Канада, първата държава след САЩ, където има Семинар.
- 1950: Организация на дневния Семинар (наричан първоначално "ранен сутрешен Семинар") в Калифорния, където учениците се събират в сградите на Църквата преди училище.
- 1958: Броят на записаните ученици достига 50 000.
- 1958: Вече в Централна Америка, най-напред в Мексико.
- 1962: Вече и в Европа, най-напред в Германия и Финландия.
- 1963: Вече и в Азия, най-напред в Япония.
- 1965: Броят на записаните ученици достига 100 000.
- 1967: Начало на програмата на домашно изучаване на Семинара в земеделските райони, където учениците четири дни седмично учат у дома и се събират заедно 1 ден седмично.
- 1968: Вече и в Австралия.
- 1969: Вече и в Южна Америка, най-напред в Бразилия.
- 1972: Вече и в Африка, най-напред в Южна Африка.
- 1983: Броят на записаните ученици достига 200 000.
- 1991: Броят на записаните ученици достига 300 000.
- 2012: Вече в 134 страни и територии по цял свят, с около 370 000 записани ученици.

ПРИЗОВАНИЕ ЗА ЧОВЕК, ОБЪРНАТ

От Хелена Ханонен

Скоро след като бях кръстена на 10-годишна възраст в Лаппеенранта, Финландия, получих своето първо църковно призвание. Беше 1960 г. и нашият малък клон отчаяно се нуждаеше от корепетитор, който да акомпанира химните за събранието за причастието. Бях помолена да изпълнявам тази задача.

Макар майка ми винаги да беше насърчавала брат ми и мен да се занимаваме с артистичните си таланти, не умеех да свиря на пиано, и ние не притежавахме пиано. Но аз желяех да изпълнявам призованието си, затова съставихме план.

На семейна домашна вечер говорехме какво означава за всички нас това призвание. Но понеже майка бе вдовица с две малки деца, знаехме, че за нас ще бъде голямо предизвикателство

ВЪВ ВЯРАТА

Бях новообърнатата във вярата и нямах никакви умения да свиря на пиано. Но колко съм благодарна за своето призвание като корепетитор на клон, което промени живота ми.

да купим пиано и да плащаме за уроци. Решихме, че всички с охота ще направим необходимите жертви.

Първата жертва, която направи моето семейство, бе финансова. Решихме, че от пролетта до есента ще караме велосипедите си, вместо да ползваме автобуса. Брат ми Марти бе смел и стана особено добър в колоезденето – дори в сняг и лед. Отказах се от повечето си покупки на дрехи и се научих да шия. Също така се научихме да живеем пестеливо. Направихме си градина в околностите на къщата на дядо и баба и консервирахме храна за зимата. “Ваканциите” ни станаха пътувания на майка до храма в Швейцария или пикниците и лагеруването близо до къщи.

Втората жертва, която направи моето семейство, бе от време. Разделяхме си домакинските задължения и преразпределихме другите си дейности и домашна работа, тъй че имах достатъчно време да се упражнявам. Благодарение на жертвите ни и упоритата работа майка често отбелязваше, че нямаме свободно време да се забъркаме в неприятности, за разлика от нашите връстници. Всъщност, моето призвание стана семейно призвание преди още да съм изсвирила и една нота.

Започнах да вземам уроци от учителя по музика в местното училище. Упражнявах се, като използвах клавиатура от хартия и на пианото в църквата. Когато моят учител по пиано се премести, купихме неговото пиано и аз бях приета да уча при известна преподавателка по пиано в района.

Сама научих химните и се упражнявах много с музикалния директор на клона. Всички ме насърчаваха – дори когато се промъкваше някоя фалшива нота. Моята

учителка бе ужасена, когато разбра, че свиря пред хора преди да съм усвоила съвършено и научила наизуст произведенията. Но да свиря на една ръка бе по-добре, отколкото изобщо да нямаме музика.

Ходех с колело на уроците, а когато дойде зимата, се опитвах да ходя пеша или със ски, когато бе възможно. В неделя ходех сама на църковните събрания, така че да мога да пристигам един час по-рано и да имам време да се упражнявам. Реших да се качвам на автобуса само ако температурата падне под -15°C . Дъждът и снегът всъщност не ме безпокояха особено; времето минаваше бързо, докато крачех, понеже имах толкова прекрасни химни, които да ми правят компания. Докато крачех, аз прекосявах равнините с пионерите (вж. “Хайде, светии”, *Химни*, № 22), изкачвах се на планинския връх в Сион (вж. “Високо на върха”, *Химни*, № 4) и бях с млади хора, които никога не се колебаеха (вж. “Предани ще сме на вярата”, *Химни*, № 161). Никога не бих могла да се проваля с подобна подкрепа – дори ако аз и семейството ми бяхме единствените светии в източна Финландия, в сянката на руската граница.

С годините ставах все по-добра и можех да представям музика, а не само просто да изсвиря верните ноти. Научих се да избирам музиката с молитва, тъй че Духът да присъства на събранията. И най-важното, свидетелството ми за Евангелието дойде чрез музиката. Можех лесно да си спомня чувствата, думите и посланията от химните, ако някога започнех да се съмнявам в нещо. Знаех, че евангелските принципи и обреди са истинни, след като ги бях научила ред по ред и нота по нота.

Спомням си един конкретен ден, когато отдадеността ми на тези принципи бе подложена на изпитание. Бях на 14 години; обичах да плувам и мечтаех да плувам на олимпийските игри. В неделите не се състезавах, но въпреки това имах напредък. Накрая, когато олимпиадата в Мексико наближи, треньорът ме покани да участвам в специална тренировка.

Тренировката обаче бе всяка неделя сутрин, по време на неделното училище. Казвах си, че мога да ходя да тренирам и да пропускам неделното училище, защото ще мога да се връщам за вечерното събрание за участието. Спестявах за автобус и бях планирала всичко. Съботата преди първата тренировка разказах на майка ми за своя план.

Видях тъгата и разочарованието в очите ѝ, но единственият ѝ отговор бе, че решението е мое и че съм била научена кое е правилното. Онази нощ думите на "Избери правилно" (Химни, № 150) не излизаха от ума ми. Думите звучаха в ума ми повтаряйки се като повредена плоча.

В неделната утрин държах плувната си чанта в една ръка, а музикалната в другата, като се надявах да накарам майка ми да повярва, че отивам на църква. Излязох откън на автобусната спирка. Случи се така,

Единият автобус щеше да ме откара към моето църковно призвание, другият към световния шампионат по плуване. Фразите от химните, които бях свирила толкова много пъти, ми дадоха отговора.

че автобусът, отиващ до плувния басейн, бе от моята страна на улицата, а този, който отиваше до дома за събрания от отсрещната. Докато чаках, започнах да нервнича. В ушите ми звънеше музиката от "Направих ли нещо добро?" (Химни, № 141) – химнът, планиран за неделното училище в онзи ден. Знаех от опит, че с трудния ритъм, сложните стихове и високите тонове този химн може да се превърне в катастрофа без добър акомпанимент.

Докато размишлявах, и двата автобуса се появиха. Автобусът за плувния басейн спря за мен, а шофьорът на автобуса за Църквата спря и ме загледа озадачено, защото знаеше, че винаги се качвах в него. Гледахме се втренчено няколко секунди. Какво чаках? Бях избрала Господ (вж. "Who's on the Lord's Side?" *Hymns*, no. 260). Бях обещава да вървя там, където Той желае (вж. "Във Твоя път ще ходя, Отче мой", *Химни*, № 172). Решението ми да спазвам заповедите бе взето много отдавна (вж. "Божии заповеди спазвай!", *Химни*, № 189).

Преди разсъдъкът ми да влезе в крак със сърцето ми, тялото ми реагира. Лудешки изтичах през улицата и махнах на другия шофьор. Платих билета и се угътих към дъното на автобуса, отиващ към църквата, като гледах как моите мечти относно

плуването заминават в обратната посока.

Всички мислеха, че в онзи ден плаках, защото чувствах Духа. Но всъщност плаках, защото детската ми мечта бе разбита на парчета и защото се срамувах, че изобщо съм хранила идеята да отида да плувам в Господния ден. Но в онази неделя, както в неделите преди и след нея, аз изпълних своето призвание.

Докато дойде време да замина да уча в колеж, бях обучила няколко членове от клона да водят музикалната част и да свирят на пиано. В колежа продължавах да свиря на пиано и вземах уроци по орган. Мислех си, че шансът ми да отида в Латинска Америка е минал завинаги, когато се отказах от състезателното плуване, но след като завърших магистратурата си в университет "Бригъм Йънг", отслужих мисия в Колумбия. По време на мисията си давах уроци по пиано. Исках да оставя на онези светии дарът на музиката. Децата и младежите в Колумбия вървяха с километри под жаркото слънце, за да имат възможността да се научат да свирят на пиано. Те също започваха с една ръка, докато напреднеха да свирят с двете. И правеха далеч повече жертви от мен в усилията си да се научат да свирят на пиано.

Изминаха повече от 50 години, откакто бях кръстена. Пътувах надлъж и нашир, далеч от дома ми във Финландия, но където и да бях, винаги имаше нужда някой да свири химните. Универсалният език на музиката изграждаше мостове на разбирателство и любов на много места.

Днес ръцете ми са бавни и сковани от артрит. Много далеч по-способни музиканти заеха мястото ми. Майка ми често тъгува, когато

По време на мисията си в Колумбия давах уроци по пиано. Децата и младежите в Колумбия вървяха с километри под жаркото слънце, правейки големи жертви, за да придобият дара на музиката.

си спомня за моите млади години в Църквата и жертвите, които бях направила, за извървените километри и за нещата, от които се бях лишавала. Тя се страхува, че студът е допринесъл за моя артрит. Обаче аз нося "бойните си рани" с радост. Изливам своята радост и печал в музика. Научих се да се смея и да плача със своите пръсти.

Сърцето ми пее от благодарност, когато си мисля как моя Небесен Отец и моите ръководители са били достатъчно загрижени да поискат едно младо момиче да изпълнява такава пълна с предизвикателства задача. Онова призвание ми помогна да добия твърдо разбиране за Евангелието и ми позволи да помогна над другите да почувстват Духа чрез музиката. Аз съм живо доказателство, че новите обърнати във вярата се нуждаят от призвание – дори малки момиченца, които не умеят да свирят на пиано. Чрез първото си призвание открих, че с Бог нищо не е невъзможно и че Той има план и цел за всяко едно от Своите чедра. А чрез музиката аз получих непоказано свидетелство за възстановеното Евангелие на Исус Христос. ■

Светиите от последните дни използват районните и клоновите съвети за благослов на хората в нужда.

Внощта на 22 май 2011 г. под шумния вой на сирени огромно торнадо удари сърцето на град Джоуплин, Мисури, САЩ, унищожавайки домове и убивайки хора. Първи район Джоуплин бе ударен силно от смерча, но епископ Крис Хофман и районният съвет веднага започнаха преброяване на членовете, за да се уверят, че са добре.

“Имахме план за действие при бедствия, защото бяхме разговаряли за такава подготовка в районния съвет преди това да се случи”, казва той. “Разчитахме също на Духа, за да знаем какво да правим. Електропроводите бяха прекъснати. Клетъчните телефони не работеха. Молахме се и се заслушахме за отговори, и те дойдоха – те винаги идват. Доволен бях като епископ да чувам членовете да казват, “Свърших ето

Районни В ДЕЙСТВИЕ

това”, вместо “Какво искаш от мен да свърша?”

Откликът в Джоуплин показва силата на обединените съвети на район. “Събранието на съвета на район е едно от най-важните в Църквата”, пише старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли, “защото кворумът на ръководителите на свещеничеството и на помощните организации може да разисква и да планира с епископството. ... Вярвам, че от всички съвети и комитети в Църквата съветът на район може да има най-голямо влияние в това да помага на чедата на Отца”¹.

Обединени от любов и вяра

В Пуерто Франсиско де Ореляна, изолирано селище в джунглите на Еквадор, членовете имат здрава връзка от любов и вяра. Месечният съвет на клон

ТЕ СЪВЕТИ

отразява тяхната грижа. На първо място те се съсредоточават върху отделните хора и семейства, после над това как могат да помогнат програмите. Следва вдъхновение.

Много членове имат нужда от помощ при намиране на работа. Съветът на клон открива, че често предизвикателствата пред членовете могат да бъдат решени на местно равнище. Като обсъждала нуждите на самотна майка с малка дъщеричка, имаща здравословни проблеми, президентката на Обществото за взаимопомощ узнала за работно място, където майката може да се труди и все пак да бъде близко до дъщеря си.

Съветът на клон също така използва църковни ресурси, например материали за семинари по професионално развитие на Службите по заетостта на Църквата.²

НАЙ-ОСНОВНОТО ЗА ЕФИКАСНИ СЪВЕТИ

В книгата си *Counseling with Our Councils*, старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли дава следните три предложения:

“Първо, съсредоточете се над най-главното”. Следвайте напътствията в Ръководство 2: Служение в Църквата, глава 4, която може да бъде намерена онлайн в раздела Serving in the Church на LDS.org.

“Второ, съсредоточете се над хората, не програмите.” Преследвайте “интегриране на новите членове, активизиране на неактивните, грижи за младежите, тежкото икономическо положение на отделните членове и нуждите на самотните майки и вдовиците”.

“Трето, съветите са за съвет и обмен на идеи, не просто за доклади и поучения. Установете атмосфера, благоприятна за откритост, където всеки човек и група е важен и всяко мнение ценно”. Отделните хора имат различни гледни точки и произход, тъй че всеки може да добави полезна перспективата за нуждите на членовете.

Вж. старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли, *Counseling with Our Councils* (1997), стр. 106, 109, 112.

Те създали клас, воден от член на клона, което помогнало на друг член на клона да си намери по-добра работа.

Рамиро Рейез, първи съветник в президентството на клона, разказва за съвета на клона: “Ние сме оръдия в Господните ръце. Той ще постигне Своите цели чрез нашата работа”.

Пътека до храма

В Ливърпул, Ню Йорк, САЩ, докато президентката на Неделното училище за деца Мелиса Фиск била на събрания на съвета на района, постепенно получила

прозрение относно неговата сила. Ровейки се в чантата си за тефтерче, тя попаднала на снимка на 28 деца от Неделното училище на стъпалата на храма Палмира Ню Йорк. Всичките били покрити с ужилвания от оси. За момент снимката отвлякла вниманието ѝ далеч от събранието и тя за кратко се съсредоточила над деня, когато Неделното училище за деца на района отишло в Палмира, за да се насладят на свещеното чувство в околностите на храма. За нещастие, когато децата опънали одеалата си, по случайност обезпокои едно гнездо на оси.

След като се погрижили за всички, ръководителките поканили децата да се докоснат до храма. Децата отказали, защото се бояли, че там може да има още оси. Тъй че родители и ръководители се подредили в редица и така създали пътека до храма. Това дало на децата смелост да пристъпят напред.

ВЛЯВО: ФОТОИЛЮСТРАЦИЯ ДЖОША ДЖ. ПЪРКИ

КОЙ УЧАСТВА В СЪВЕТА НА РАЙОН ИЛИ КЛОН?

Следните ръководители на свещеничеството и на помощните организации участват в съвета в две качества: (1) като членове на съвета на района, помагачи на епископа да намери решения за нуждите и грижите на района и (2) като представители на своите организации. Те работят

Епископство

Епископството отговаря за всички членове, организации и дейности на района. Епископът председателства над съвета на район, но той може да взема по-добри решения след дискусия с неговите съветници и в съвета на района, ако това е уместно.

(Вж. Ръководство 2: Служение в Църквата, 4.1; 4.2).

Чинovníк на район

“Чинovníкът на район води документация за задачите и решенията, взети на събранията на района. ... Също така той осигурява съответна статистическа информация от църковния софтуер за обработката на данни”.

(Ръководство 2, 4.6.4.)

Изпълнителен секретар

“Изпълнителният секретар подготвя дневният ред за събранията на съвета на район. ... Епископът може също така да го помоли да помогне в разговорите с членовете на съвета на район относно техните задачи. ... (Той) също така може да осигури връзката между съвета на район и свещеническият изпълнителен комитет”.

(Ръководство 2, 4.6.5.)

Ръководители на Мелхиседековото свещеничество

Ръководителят на групата висши свещеници и президентът на кворума на старейшините са отговорни за духовното и материално благосъстояние на мъжете, над които председателстват. Епископът може да делегира на ръководителите на кворум и група част от работата, която върши със семействата.

(Вж. Ръководство 2, 7.)

Ръководител на мисионерската работа на района

Ръководителят на мисионерската работа на района координира усилията на района по мисионерската работа. Той работи с пълновременните и районните мисионери. Епископът може да поиска от него да води дискусии по мисионерската работа на събранията на съвета на района.

(Вж. Ръководство 2, 5.1.3.)

Когато вниманието на Мелиса отново се съсредоточило над събранието, тя си помислила, “Само ако всеки би могъл да бъде заобиколен от подобни любящи приятели и ръководители, докато вървят към храма”.

Мислите ѝ били прекъснати, като чула президентката на Обществото за взаимопомощ да коментира относно една нуждаеща се сестра: “Тя не беше на църква миналата неделя. Ще се погрижа нейните посещаващи учителки да я известят за предстоящото пътуване до храма”.

“Точно в момента те имат някои тежки неща за вършене”, добавил президентът на кворума на старейшините. “Ще говоря с техните домашни учители и ще видя какво можем да направим”.

“Младите жени биха могли да помогнат с гледането на децата”, казала президентката на Младите жени.

Докато гледала лицата на членовете на съвета на

района, Мелиса видяла неподправена привързаност и загриженост. Усмивка се разляла по лицето ѝ. “Господ *наистина* е подготвил пътя Неговите чеда да бъдат защитавани и обичани”, помислила си тя. “Съветът на района!”

Също като в Джоплин, Пуерто Франсиско де Ореяна и Ливърпул, църковните ръководители по цял свят продължават да откриват благословиите на съветите на район и клон. Като го правят, те ще впрегнат изключителната сила на тези съвети в помощ на Господ за благослов на Неговите чеда и за извършване на Неговото дело. ■

БЕЛЕЖКИ

1. М. Ръсел Балард, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997 г.), стр. 102.
2. *The Career Workshop Participant's Workbook* (item no. 35163) е на разположение чрез store.lds.org, службите за разпространение или центровете по заетост и човешки ресурси на Църквата.

заедно в обич, за да служат и укрепяват отделните хора и семейства в района или клона. (Термините “район” и “епископ” се отнасят също за клонове и президенти на клон.)

Президентката на Обществото за взаимопомощ

Президентката на Обществото за взаимопомощ представлява жените над 18 г. в района. Тя прави всичко възможно да помага на жените да увеличават вярата си и личната си праведност, укрепва семействата и домовете и помага на нуждаещите се.

(Вж. *Ръководство 2*, 9.)

Президентът на Младите мъже

Президентът на Младите мъже се стреми да укрепва младите мъже между 12 и 18 г. в района. Подпомаган от съветниците си, той помага на президентството на Аароновото свещеничество (епископството) и ръководи скаутската програма, където тя съществува.

(Вж. *Ръководство 2*, 8.3.4.)

Президентката на Младите жени

Президентката на Младите жени се стреми да укрепва младите жени между 12 и 18 г. Тя е отговорна да помогне “всяка млада жена да се подготви да бъде достойна да сключи и спазва светите завети и да получи храмовите обреди”.

(*Ръководство 2*, 10.1.1.)

Президентка на Неделното училище за деца

Президентката на Неделното училище за деца представлява децата в района на възраст от 18 месеца до 11 г. Нейното виждане ще бъде от полза, когато съветът на район обсъжда проблем, отнасящ се до децата на района.

(Вж. *Ръководство 2*, 11.)

Президент на Неделното училище

Президентът на Неделното училище е отговорен за цялото евангелско преподаване в Неделното училище. Той “се явява на събранията на районния съвет подготвен да предложи начини членовете да подобрят преподаването и научаването в Църквата и у дома”.

(*Ръководство 2*, 12.2.2.)

От Розмари М. Уикъм

Обща президентка на
Неделното училище за деца

Да отделяме време да говорим и слушаме

Преднамереното ни усилие да общуваме по-добре днес ще благослови семействата ни за вечността.

В един съвършен свят всяко дете би следвало да се връща у дома от училище, приветствано от поднос с прясно изпечени шоколадови бисквити, голяма чаша студено мляко и майка, готова да отдели време да говори и слуша за деня на своето дете. Ние не живеем в съвършен свят, тъй че можете да пропуснете бисквитите и млякото, ако искате, но не пропускайте да отделяте време да говорите и слушате.

Преди 29 години президент Джеймс Е. Фауст (1920–2007), втори съветник в Първото Президентство, се оплаква, че семействата прекарват малко време заедно. Помислете над това – преди 29 години той казва на обща конференция: “Един от главните проблеми в семействата днес е че ние прекарваме все по-малко и по-малко време заедно. ... Времето заедно е скъпоценно – време, нужно за да разговаряме, слушаме и да показваме как се правят нещата”¹.

Като прекарваме време заедно с нашите деца и разговаряме, ние ги опознаваме, а те опознават нас. Нашите приоритети, истинските чувства на сърцето ни ще станат част от разговора ни с всяко дете.

Кое е посланието номер едно в сърцето ви, което бихте избрали да споделите с детето си?

Пророк Моисей ни учи във Второзаконие:

“Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.

Тия думи, които ти заповядвам днес, нека бъдат в сърцето ти;

и на тях да учиш прилежно чадата си, и за тях да *говориш*, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш” (Второзаконие 6:5–7; курсив добавен).

Мога да добавя още едно нещо: “И когато ядете вечер на масата заедно”.

Ако желаем семействата ни да бъдат заедно завинаги, трябва да почнем процеса днес. Да прекарваме време заедно с децата си е една инвестиция в нашето вечно семейство, докато крачим заедно по пътеката към вечния живот.

Една майка от Илинойс, САЩ, сподели как е отделила време да разговаря с децата си:

“Когато децата ни бяха малки, се пристрастих да гледам няколко любими телевизионни програми. ... За жалост, програмите започваха по същото време, когато децата трябваше да си лягат.

... В един момент си дадох сметка, че съм поставила моите програми начело в списъка

с приоритети, а децата си далеч по-надолу. Известно време се опитвах да чета приказки преди сън с включен телевизор, но в сърцето си знаех, че това не е най-добрият начин. Като размишлявах колко дни и седмици съм изгубила заради телевизионния си навик, започнах да се чувствам виновна и реших да се променя. Отне ми известно време да убедя самата себе си, че наистина мога да изключа телевизора.

“Около две седмици след като изключих телевизора започна да ми се струва, че бремето е по-леко. Дадох си сметка, че се чувствам по-добре и знаех, че съм направила правилният избор”².

Времето преди сън е чудесно за разговори.

Еламан казва за младите воители, “те ми преповториха словата на своите майки,

казвайки: Нямаме никакво съмнение, че майките ни знаят това” (Алма 56:48).

Именно словата на техните майки ги научили. Докато говорели на децата си, тези майки преподавали Божието слово.

Опазване на личното общуване

От разговорите произтича много добро, и противникът е наясно относно силата на изреченото слово. Той много би желал да принизи духа, идещ в домовете ни, когато разговаряме, слушаме, насърчаваме се един друг и вършим заедно различни неща.

Сатана напразно се опитвал да предотврати възстановяването на Евангелието на Исус Христос в тази диспенсация, когато се опитал да спре един жизнено важен разговор между Джозеф Смит и Бог Отец и Неговият Син Исус Христос.

По думите на Джозеф, “Едва що бях започнал и веднага бях сграбчен от някаква сила, която напълно ме обгърна и имаше толкова учудващо влияние върху мен, че ми завърза езика тъй, че не можех да говоря” (Джозеф Смит – История 1:15).

Противникът би желал да завърже езиците ни – всичко възможно, за да ни попречи да изразяваме словесно чувствата на сърцата ни очи в очи. Той се радва на разстоянието и разсейването; радва се на шума; радва се на безличното общуване – на всичко, което няма да ни допусне до топлината на гласа и личните чувства, произтичащи от разговора очи в очи.

Да се вслушваме в сърцата на децата си

Слушането е точно толкова важно, колкото и говоренето. Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли казва: “Ако слушаме с обич, няма да е нужно да се чудим какво да кажем. То ще ни бъде дадено ... чрез Духа”³.

Когато слушаме, ние виждаме в сърцата

на хората около нас. Небесният Отец има план за всяко от Своите чедра. Представете си ако можехме да зърнем за миг личния план за всяко от нашите деца. Какво би станало, ако знаехме как да подсилим духовните им дарове? Какво би станало, ако знаехме как да мотивираме едно дете да достигне пълния си потенциал? Какво би станало, ако знаехме как да помогнем в прехода на всяко дете от детската вяра към свидетелството?

Как можем да узнаем?

Можем да започнем да знаем, като слушаме.

Един баща, светия от последните дни казва: “Върша много повече добро, когато слушам децата си, отколкото когато им говоря. ... Постепенно научих, че децата ми не искат моите готови, проверени от времето и мъдри отговори. ... За тях да могат да задават своите въпроси и да говорят за проблемите си е по-важно от това да получат моите отговори. Обикновено когато те свършвах да говоря, ако ги бях слушал достатъчно дълго и добре, наистина нямаха нужда от моите отговори. Те бяха вече открили своя собствен”⁴.

Да се съсредоточим над нещата с най-голямо значение отнема време. Да говорим, да слушаме и насърчаваме не се получава бързо. Тези неща не могат да бъдат прищипвани или планирани по график – те се получават най-добре пътем. Получават се, когато *вършим* заедно различни работи: работим, създаваме и играем заедно. Получават се, когато изключим телевизора и радиото, оставим настрана нещата от света, които ни отвличат, и се съсредоточим един върху друг.

Сега, да се направи това е трудно нещо. Когато спрем и изключим всичко, трябва да сме готови за това, което ще се случи после. Първоначално тишината може да бъде задушаваша; може да последва неловко усещане за загуба. Бъдете търпеливи, изчакайте няколко секунди и после се наслаждавайте. Отдайте цялото си внимание на хората около вас, като зададете някой въпрос за тях самите, и после почнете

да слушате. Родители, говорете за нещо, което е част от интересите на вашето дете. Смейте се за миналото – и мечтайте за бъдещето. Дори глупави разговори могат да се превърнат в съдържателни обсъждания.

Подреждане по важност на вечната ни цел

Миналата пролет, докато посещавах един клас на млади жени, учителката по-моли да напишем своите 10 приоритети. Бързо започнах да пиша. Трябва да си призная, първата ми мисъл бе да почна с “Първо: да почистя чекмеджето за моливи в кухнята”. Когато списъците ни бяха готови, ръководителката на Младите жени помоли да споделим какво сме написали. Аби, която наскоро бе навършила 12 години, седеше до мен. Ето списъкът на Аби:

1. Да ида в колеж.
2. Да стана дизайнер по интериор.
3. Да ида на мисия в Индия.
4. Да се омъжа в храма за завърнал се мисионер.
5. Да имам пет деца и къща.
6. Да изпратя децата си на мисия и в колеж.
7. Да стана “раздаваща бисквитки” баба.
8. Да глезя внуците си.
9. Да науча повече за Евангелието и да се радвам на живота.
10. Да се завърна да живея с Отца в Небесата.

Казах, “Благодаря, Аби. Ти ме научи да имам поглед върху плана, който Небесният Отец има за всеки от нас. Когато знаете, че вървите по някаква пътека, въпреки всякакви завои и обиколки, които могат да се случат, с вас всичко ще бъде наред. Когато пътеката ви е съсредоточена върху върховната ви цел – извисяване и завръщане при Небесния Отец, вие ще стигнете там”.

Къде Аби бе придобила този усет за вечна цел? Това започва у дома ни. Започва в нашите семейства. Попитах я, “Какво правите във вашето семейство, за да създадете такива приоритети?”

Ето нейния отговор: “Освен че четем Писанията, ние изучаваме *Проповядвайте*

Моето Евангелие”. После добави, “Ние разговаряме много – на семейна домашна вечер, когато вечеряме заедно, и в колата, докато пътуваме.

Нефи пише: “Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа”. Защо? “...та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си” (2 Нефи 25:26).

Да разговаряме, да слушаме, да се насърчаваме един друг и да вършим заедно различни неща като семейство ще ни доближи до Спасителя, Който ни обича. Преднамереното ни усилие да общуваме по-добре днес – тъкмо този ден – ще благослови семействата ни за вечността. Свидетелствам, че когато говорим за Христос, ние също се радваме в Христа и на дара на Единението. Децата ни ще знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си”. ■

Обръщение от сателитно излъчване на колова конференция на Солт Лейк Сити, 24 октомври 2010 г.

БЕЛЕЖКИ

1. Джеймс Е. Фауст, “Enriching Family Life”, *Ensign*, май 1983 г., стр. 41.
2. Сюзън Хийтън, “Talk Time Instead of TV Time”, *Ensign*, окт. 1998 г., стр. 73.
3. Джефри Р. Холанд, “Свидетели за Мене”, *Луахона*, юли 2001 г., стр. 16.
4. Джордж Д. Дърбънт, “Pointers for Parents: Take Time to Talk”, *Ensign*, апр. 1973 г., стр. 24.

БОРОВИНКИ И КНИГАТА НА МОРМОН

Преди няколко години семейството ни се премести от забързания, претъпкан с хора град в малък имот близо до спокойно малко село. Наблизо имаше изоставена ферма за боровинки и чрез приятели на собственика ние получихме разрешение да берем колкото си искаме от тях.

По няколко сутрини седмично през това лято се качвахме всички на колата с кофи и чанти и прекарвахме по един прекрасен,

възхитителен час, берейки боровинки. Една сутрин най-малкият ни син Хайръм изглежда, не желаше да дойде с нас. Беше сигурен, че сме обрали всички боровинки и би било загуба на време да ходим пак. Колко изненадан бе да намери толкова боровинки, колкото и обикновено. Имаше цели гроздове на места, които той не бе догледал, а някои от най-сочните боровинки растяха по клонки, които

той бе сигурен, че е проверил по-рано.

По същото това време младежите ръководители на района отправиха предизвикателство към нашите младежи да изчетат цялата Книга на Мормон преди началото на учебната година през август. Децата ни донесоха новината за предизвикателството у дома и семейството ни реши да се присъедини към тях в усилията им.

Едва бяхме завършили четенето на Книгата на Мормон, когато пристигна броят на сп. *Ensign* за август 2005 г. с предизвикателството на

Хайръм беше сигурен, че сме обрали всички боровинки и би било загуба на време да ходим пак до фермата.

президент Гордън Б. Хинкли (1910–2008) да изчете цялата Книга на Мормон до края на годината. Хайръм и брат му Джозеф бяха развълнувани – да си мислят, че вече бяха се подчинили на пророка! Тогава по-големите им брат и сестра, Сет и Бетани, им напомниха, че президент Хинкли е помолил да я прочетем отново, независимо колко пъти сме я чели досега.

“Но защо?”, питаха момчетата. “Вече прочетохме всяка дума, и какво повече има да се научи от нея, освен това, което вече сме прочели?”

След няколко мига на мълчание някой спомена боровинките. “Помниш ли когато мислехме, че сме обрали всички боровинки? Но когато се върнахме, там имаше още – всеки път! Без значение колко пъти отивахме, без значение колко скоро, по клонките там винаги имаше боровинки!”

Бързо оценихме връзката. Подобно на близката ферма и изобилното предлагане на прекрасни боровинки, Книгата на Мормон е постоянен източник на духовно подхранване с нови истини за откриване. Тъй че ние още веднъж започнахме да четем Книгата на Мормон.

Като приех предизвикателството на пророка, прочетох в Книгата на Мормон неща, които бях чела много пъти преди, но ги видях по друг начин или ги разбрах така, както се отнасяха в нови условия или при нови предизвикателства. Знам, че всеки път когато искрено четем Книгата на Мормон, можем да получим нови прозрения и да се доближим до Спасителя. ■

СюЕлън С. Уейлър, Джорджия, САЩ

ЧУВСТВАХ, ЧЕ ТРЯБВА ДА ДОЙДА

Две и половина години след кръщението ми в Буенос Айрес, Аржентина, думите на един от старейшините, които ми бяха преподавали, още звучаха в ушите ми: “Знам, че ти си мисионер”. Помня също силния отговор, който имах, когато се молех да узная дали чувството, което бе пронизало сърцето ми, е истинско. На 20 години знаех, че следва да се подготвя за мисия.

Но как можех да бъда мисионер? Нямах ангелския вид на младежите, които ми бяха преподавали Евангелието. И как можех да напусна работата си? Къде щях да живея, след като се завърнех у дома? Да намеря мястото, което имах, бе много трудно, макар че беше само малка стая на гърба на чужда къща.

Докато една вечер се връщах в къщи, тези чувства и съмнения отново нахлуха в ума ми. Щом стигнах у дома, се опитах да взема решение. Реших да коленича и да отправя молитва за помощ. Щом го сторих, получих ясно и силно впечатление, че трябва да отида да видя Леандро, приятел, който в тъжни моменти ми бе давал голяма сила.

Но мисълта да го събудя посред нощ ме накара да се възпротивя на идеята. Знаех, че той става рано за работа и не посмях да почукам на вратата му в този час. Борех се с мисълта, но продължавах да чувствам впечатлението да ида да го видя. Въпреки това избрах да го пренебрегна.

Вместо това реших да обиколя

Щом влязох, видях Леандро да седи в стаята ми. Духът се спусна върху мен и почувствах, че се задъхвам.

квартала и да подишам свеж въздух. Когато си спомних, че съм забравил вратата отворена, побързах обратно към къщи. Щом влязох, видях Леандро да седи в стаята ми. Духът се спусна върху мен и почувствах, че се задъхвам. С глас, леко задавен от вълнение, го попитах, “Какво правиш тук?”

“Не знам”, отвърна ми той. “Просто почувствах, че трябва да дойда да те видя”.

Казах му за съмненията, които имах относно моята мисия. Той ми даде свидетелство и ме насърчи. После ми помогна да попълня документите си за мисия, които на следната сутрин занесох на епископа. Два месеца по-късно получих призованието си за мисия Аржентина Салта.

Знам, че моят приятел бе оръдие в Господните ръце онази нощ и с цялото си сърце знам, че Небесният Отец чува и отговаря на молитвите, произнесени с искрено сърце и истинско намерение. ■

Алдо Фабио Морача, Невада, САЩ

ЩЕ УМРА!

Като сестра в препълнено отделение за следоперационно възстановяване един ден ми позвъниха за пациент на име Бил, който тъкмо бе опериран. Той би трябвало да отиде в интензивното, но бе отклонен към мен, защото отделението бе пълно.

Пациентът скоро дойде със семейството си. С облекчение установих, че той бе буден и пъргав, ориентираше се и очевидно не беше притеснен.

След като му сneh температура, пулс и кръвно налягане и запознах него и семейството му със стаята му, излязох в коридора, за да впиша нещо в картоната му. Тъкмо писалката ми докосна хартията, чух един

глас да казва, “Върни се обратно в стаята му”. Спрях да пиша и се огледах. Нямах никой. Помислих, че съм си въобразила, когато внезапно чух гласа втори път – но по-силно.

Изтичах в стаята на Бил, за да установя, че шията му се е подула двойно и че той дишаше с труд. Като си спомних, че сънната му артерия е била перфорирана, приложих пряк натиск върху врата му с дясната ръка, докато с лявата звънях на неврорадиолога, който бе извършил процедурата. Хирургът каза, че изпраща екип да поеме Бил колкото може по-бързо. “И не си махай ръката!”, каза той.

Докато продължавах да натискам, забелязах позната църковна книга до леглото на Бил. “Член ли

Хирургът каза, че изпраща екип да поеме Бил колкото може по-бързо. “И не си махай ръката!”, каза той.

сте на Църквата?” попитах аз.

Той се опита да кимне и после ми каза, че е обреден работник в храма Атланта Джорджия. После премигна, за да разнесе сълзите и каза, “Аз ще умра!”

Казах му, че няма да умре, като натъртих, “Следващият месец се омъжвам в храма Атланта, и вие ще бъдете там”. Хирургическият екип влезе и те отнесоха Бил.

Покрай вълненията около моята сватба през следващия месец почти забравих за Бил, който се оказа, че проявил чувствителност към лекарство. Но когато домакинята на храма ме поведе към стаята за запечатване в сватбения ми ден, видях едно познато лице: съпругата на Бил, Джорджия. Когато ѝ казах, че всеки момент ще се омъжа, тя отида да намери Бил. Мигове преди церемонията да започне, вратата се отвори и той влезе. След седмици на главоболие, гадене и умора Бил се бе почувствал достатъчно добре този ден, за да пътува до храма, без да знае, че това е сватбеният ми ден.

Две години по-късно съпругът ми и аз бяхме призовани да бъдем обредни работници в храма Тенеси Нашвил. Когато пристигнахме в храма, за да бъдем отделени, един господин придържа вратата отворена, за да мина и каза, “Добре дошли в храма Нашвил!” Беше брат Бил.

Служихме заедно три години. Бил разказваше на всеки, че съм спасила живота му, но аз знаех, че го спаси Господ. В хода на това Той ме научи колко е важно да се вслушвам в подтиците на Духа. ■
Рамона Рос, Тенеси, САЩ

МОЖЕ БИ СЛЕДВА ДА СЕ МОЛИМ

През пролетта на 1975 г. семейството ми и аз живеехме сред красива зелена земеделска местност в Рейнланд-Пфалц, Западна Германия. Връщайки се от църква в една дъждовна неделя, спряхме колата, за да погледнем един автомобил, който се бе обърнал настрана в мокрия изкоп, където щеше да се полага пътна настилка в края на гората. В самата гора вече бе тъмно поради дебелия балдахин, създаван от дърветата и настъпващата нощ.

След като огледахме катастрофиралата кола, ние се върнахме при нашата и открихме, че тя е затънала в калта. Не можех да се върна, но можех да продължа да карам напред – в гората. Бяхме шофирали преди по горски пътища, знаехме, че много от тях са свързани и се пресичат, евентуално може да водят обратно, тъй че реших да се движа напред в тъмното.

Бързо осъзнах, че това бе погрешно решение. Тесният мокър път бе с дълбоки кални коловози и продължаваше все по-далеко и по-далеко в тъмната гора. Опитвах се да поддържам скоростта, бойки се, че ако спрем, ще затънем в калта. Видях едно високо място точно пред нас, което изглеждаше достатъчно твърдо да издържи колата. Планът ми бе да изкарам колата от калта, за да имам време да помисля. Колата се изкатери и излезе от калта.

Угасих я и се измъкнах вън. С

Запалих фаровете, грабнах фенерчето ни и след като огледах колата, реших, че най-добре е да се върнем обратно в гората.

угасени фарове не виждах нищо. Отново запалих фаровете, грабнах фенерчето ни и след като огледах колата, реших, че най-добре е да се върнем обратно в гората и после да побързаме по пътя, по който дойдохме.

Дадох назад в гората, колкото можах, форсирах леко двигателя, изскочих обратно на пътя и затънах дълбоко в калта. Сега наистина бяхме в беда. Извън колата бе пълна тъмнина и тишина. Вътре в колата жена ми и аз седяхме с три ужасени деца.

Попитах съпругата си за някакви идеи. След миг тя каза, “Може би следва да се молим”. Децата почти мигновено се успокоиха. Отправих смирена, но отчаяна молба за

помощ. Докато се молах, в ума ми дойде ясно следната мисъл: “Постави вериги на колелата”.

Стойки в 25 см кал с неделните си дрехи, милата ми жена държеше фенерчето, докато аз с голи ръце очистих задните гуми и поставих веригите. С вяра и доверие отново се помолихме и аз запалих двигателя. Бавно се придвижихме през калта и накрая стигнахме отново до паважа.

Във вълнението да сме свободни от калта и мрака почти забравих Кой ни помогна да излезем от гората. Нашата 5-годишна дъщеря ме подсети, когато каза, “Татко, Небесният Отец наистина отговаря на молитвите, нали?” ■
Скот Едгар, Юта, САЩ

Всички познават Блек

От Адам С. Олсън

Църковни списания

За Оноре “Блек” Боне баскетболът бил всичко. На 15 години Блек бил изгряваща звезда във Френска Полинезия – един от най-добрите играчи в един от най-добрите отбори в групата за юноши старша възраст на страната. Макар прякорът му да е неправилно изписаната английска дума *black*, нямало грешка или съмнение относно таланта му.

Но той искал повече. Искал да бъде професионален играч в Европа. И повече от всичко искал да спечели златен медал на Южно-Тихоокеанските игри.

Единственото препятствие, което изглеждало, че стои на пътя му, била Църквата

Оноре “Блек” и Миранда Боне са включени в баскетбола на Таити от много време.

Човек с мисия

Макар че отборът, за който играел на времето, да бил спонсориран от Църквата, Блек малко се интересувал от Църквата или от призива на пророка всеки достоен и способен млад мъж да отслужи мисия.

Той вече бил казал на епископа си, че няма да ходи на мисия. Не виждал как може да бъде професионален играч, ако прекъснел за две години.

Нещо повече, Южно-Тихоокеанските игри – провеждани всеки четири години, щели да се проведат по време на мисията му, а баскетболната федерация на Таити била заинтересувана той да играе за националния отбор. Най-накрая щял да има възможност да сложи край на приказките на баща си, които последният казвал всеки път когато Блек започвал да проявява прекалено високо самомнение: “Всеки познава Блек, но той няма злато”.

Бащата на Блек, Жан-Батист, казвал тези думи с добро чувство. Но те влудявали Блек. Били едно напомняне, че макар запаянковците на баскетбола в Таити да го познавали, той нямал медал от игрите. Баща му бил спечелил златен медал с мъжкия отбор на първите Южно-Тихоокеански игри.

Мисията на Блек била да докаже, че тези думи не били верни. Той нямал време за никаква друга мисия.

Промяна в ума, промяна в сърцето

Независимо от чувствата си относно ходенето на мисия, Блек все пак участвал в църковни дейности. На една танцова

Любовта на Блек към баскетбола била едновременно изпитание и благословия.

“Щастието идва от живот по начина, по който Господ желае да живееете”.

Президент Томас С. Монсън, “Подготовката носи благословии”, *Лиахона*, май 2010 г., стр. 67.

забава на Църквата, когато бил на 16 години, той събрал кураж да покани Миранда Маритераги на танц. Миранда също била добра баскетболистка – с мечти за нейния собствен златен медал. Нейният баща също бил в онзи първоначален отбор, спечелил медал.

Секунди след като я поканил, песента свършила. Тъй че те изтанцували и следващата песен, която се оказала последна за вечерта. Към онзи момент Блек не желаел танцът да свършва.

Всъщност, Блек не бил планирал брак в храма, нито дори въобще брак, с член на Църквата. Но това започнало да се променя, когато той опознавал по-добре Миранда през следващите две години. Един ден у дома ѝ пано, което тя била направила в Младите жени, привлякло вниманието му. То гласяло, “Ще склуча брак в храма”.

Интересът на Блек към Миранда и твърдият ѝ ангажимент за брак в храма били достатъчни да го накарат да премисли плановете си. Той решил да започне да приема Църквата сериозно. Решенията му довели до действия, които позволили на Светият Дух да заработи в живота му.

Решението

Едно от тези решения било да се подготви да получи патриаршална благословия на 18-годишна възраст.

Когато в благословията патриархът заявил, че Блек ще служи на мисия и ще склучи брак в храма, той почувствал Духа. “Знаех, че това е нещото, което Бог желае да върша”, казва той.

Макар че изглеждало, че националният отбор имал шанс за медал, Блек с подкрепата на семейството си решил, че ще постави това, което

желаел Бог, над онова, което искал той самият. Решението не било лесно. Натискът да играе бил голям. И той бързо научил, че решението му да се подчини на Божията воля ще бъде изпитвано неведнъж.

След като служил като мисионер на Таити една година, баскетболната федерация попитала дали би могъл да се върне в отбора само за един месец, за да участва в игрите.

Президентът на мисия на Блек, угрижен от последиците, които преживяването би имало върху способността на Блек да се върне и да служи, се почувствал вдъхновен да му каже, “Може да напуснеш, ако искаш, но не можеш да се върнеш обратно”.

Блек искал онзи медал, но вече не го желаел повече от всичко останало. Мисията му била удивителна. Той не желаел да се откаже от последната година, дори и заради баскетбола.

Блек останал.

Отборът спечелил златото.

Различни обстоятелства, едно решение

След като почетно завършил мисията си, Блек склучил брак с Миранда в храма Папеете Таити и те създали семейство. Също така той почнал отново да играе за националният отбор.

Миранда играела централен защитник за женския национален отбор и самата тя се готвела за Южно-Тихоокеанските игри.

Обаче с приближаването на игрите двойката все по-силно започвала да чувства, че трябва да си имат второ дете.

Тъй като до игрите оставала по-малко от година, би било лесно да отложат раждането на друго дете достатъчно дълго, за да може Миранда да играе. Женският отбор имал добри шансове да вземе медал.

Но двойката от опит била научила, че да подчиняват желанията си на Бог носи по-големи благословии от всичко друго, на което биха могли да се надяват, следвайки

собствените си желания. След внимателно изучаване и молитва те решили на първо място да поставят семейството си.

През 1999 г., на осмия месец от бременността на Миранда, женският отбор спечелил златото.

Всички познават Блек

През последното десетилетие Блек и Миранда могли да играят баскетбол на най-високо равнище във Френска Полинезия – печелейки шампионати на националната лига и турнирни купи, и играейки за националния отбор на игрите през 2003 и 2007 г.

На игрите през 2011 г. участвали и двамата, само че този път Блек бил там като треньор на мъжкия отбор. Докато Миранда и женският отбор спечелили златен медал, мъжкия отбор взел бронзовия, като отново не могъл да сбъдне мечтата на Блек за златото.

Понякога Блек се пита какъв би бил животът му, ако беше правил онова, което желае, вместо онова, което иска Бог.

“Вероятно бих имал златен медал”, казва той. “Може би бих играл като професионалист, може би не”.

Но двойката не съжалява за решенията, които взели. Те не са сигурни как биха могли да бъдат щастливи.

“Сключих брак в храма”, казва Блек.

“Имам страхотна жена, четири прекрасни деца и още съм в Църквата. Само баскетболът не би могъл да ми даде всичко това. Това са благословии, които могат да дойдат в резултат на това, да поставиш Господ на първо място”.

Да сложи Господ на първо място не прекратило дразненето от страна на баща му, но дало нов смисъл на тези думи. Преди няколко години, когато федерацията обмисляла да насрочи мачове от лигата в неделите, президентите на клубове се срещнали, за да обсъдят това. Някой рекъл, “Попитахте ли Блек?”

Предложението отпаднало.

Понеже Блек поставил Господ на първо място в живота си, не само всички познават Блек – те знаят в какво вярва той. ■

**За Блек и Миранда
успехът в техния
спорт отстъпил пър-
венството на успеха
в собственото им
семейство.**

“Защо трябва да ходя на семинар, ако мога да изучавам Писанията самостоятелно?”

Ще имате остатък от живота си да изучавате Писанията самостоятелно, тъй че ако имате на разположение възможността да посещавате Семинара, възползвайте се да ги изучавате с отлични учители и приятели сега.

Изучаването и научаването под напътствието на добър учител ви помага да добиете ново прозрение относно стихове, които може да не сте разбрали наистина. Учителят може също да сподели поучения от пророците и други ръководители на Църквата, които да ви дадат по-добро разбиране на Писанията.

Също така, често е по-забавно да учите с вашия клас. Ще имате възможност да говорите за нещата, които откривате, докато четете. Съучениците ви може да са имали преживявания, които са направили определени стихове предпочитани от тях. Като чувате преживяванията им, тези стихове може да “оживеят” за вас. И понеже изучавате Евангелието с другите, можете да се радвате на следната обещана благословия: “където двама или трима са се събрали в Мое име, ... ето, там ще съм и Аз посред тях” (У. и З. 6:32).

Семинарът също така структурира вашето изучаване. Мотивирани сте да четете с определена бързина, което ви помага да завършите всяка книга с Писания. Имате възможността да обсъждате и наизустите стиховете за овладяване. Гарантирано можете да имате повече придобивки от Писанията, като посещавате Семинара, отколкото от почти всеки друг начин по това време на живота ви.

Нови приятели, нови идеи

В Семинара се срещате с нови приятели и взаимно се сближавате, като едно семейство. Научавате много нови неща, които сами не бихте научили. Забавно е и е много духовно. Кара ви да се чувствате уверени, че правилно започвате деня си. Ако не участвате в момента, започнете и това ще промени живота ви.

Катарина Б., 16 г., Калифорния, САЩ

Щастие

Семинарът открива деня ми. Кара ме да се чувствам по-щастлив човек и по-готова да обсъждам Евангелието с другите. Навлизаме по-дълбоко в Писанията, тъй че разбирам повече.

Мади С., 15 г., Колорадо, САЩ

Свършена комбинация

Семинарът е едно извисяващо преживяване. Понякога да учиш сам просто не е достатъчно. Личното изучаване и Семинарът са свършената комбинация. Учителите са удивителни, и ако имате каквито и да е въпроси, те и съучениците ви могат да ви помогнат да им отговорите.

Даусън Д., 15 г., Айдахо, САЩ

Повече разбиране

Когато изучавам Светите писания сама, не е толкова забавно, както ако уча с други хора. Плюс това, когато учим Писанията заедно, можем да получим интересни идеи от другите. Чрез Семинара научих много за интересни истории знам повече за предисторията на Писанията, което прави ученето много по-възвълнуващо! Радвам се, че избрах да постъпя в Семинара.

Ребека М., 16 г., Шлезвиг-Холщайн, Германия

Отговорите са предназначени за помощ и отправна точка, не като официални изложения на учението на Църквата.

По-силно свидетелство

Първо, Господ казва, че където двама или трима души се съберат в Негово име, Той ще бъде с тях (вж. Матей 18:20; У. и З. 6:32). Да

чувстваме Духа Му ни помага да размишляваме над това, което Той направил за нас. Второ, когато изучаваме Писанията с други хора, можем по-добре да разберем какво е написано. Докато се слушахме един друг, можем да чуем нещо, което самите не сме забелязали; същото може да се случи с другите, когато споделяме знанията си. Трето, когато отивам на Семинара, свидетелството ми укрепва. Семинарът е една възможност да споделяме свидетелствата си и да чуем свидетелствата над другите. Той ни помага да останем на правия път.

Дмитрий Г., 16 г., Днепрпетровск, Украйна

Научавайки от другите

Да ходя на Семинара за мен е нещо задължително. Моят предан учител не само преподаваше и обясняваше истините, намиращи се

в Евангелието, но аз също научавам много по време на обсъжданията в клас. Другите ученици споделят преживяванията по неща, които са научили и ми помагат да добия повече познание за Евангелието, за Спасителя и Неговото Единение. Не е достатъчно да уча сама, защото открий някои от отговорите на моите проблеми по време на обсъжданията в клас. Мога да свидетелствам, че Семинарът играе жизнено важна част в подхранването на моето свидетелство за истинската Църква на Исус Христос.

Денцел Дж., 15 г., Западни Самоа

Светлина и истина

Когато ходя на Семинара, търся светлина и истина и обличам цялото Божие всеоръжие (вж. У. и З. 27:15–18). Това всеоръжие

ми помага да разпозная Неговия глас по всяко време и на всяко място. Всекидневното изучаване на Писанията укрепва вярата ми и свидетелството ми и ми помага да съм силна в моите изпитания. Посещаването на Семинара е един от най-добрите начини да намеря светлина и истина, да изучавам Писанията и да размишлявам.

Ноеми М., 17 г., Пуебла, Мексико

Три причини

Първо, понеже искам да отслужам мисия, аз посещавам Семинара. Мисионерите трябва да стават рано и да изучават Евангелието сутрин. Посещаването на Семинара ми помага да развия добрия навик да ставам рано. Второ, сутрин сме с бодри глави и можем да се концентрираме върху това да изучаваме и научаваме. Разумно е да използваме най-добрите часове на деня да учим за Бог. Трето, ако

уча сама, може да не разбере нещо така дълбоко, както моята учителка. С нейното напътствие и обучение мога да науча далеч повече, отколкото сама.

Х. Чен Юан, 16 г., Тайчунг, Тайван

БЛАГОСЛОВИЕТА НА СЕМИНАРА

“Знам силата, идваща от общуването в програмите на Семинара и Института. Тя е обогатила живота ми и знам, че ще направи същото за вас. Тя ще постави около вас един щит, който да ви пази от изкушенията и изпитанията на света. Има голяма благословия в това да имаме познания за Евангелието. И не познавам по-добро място за младежите на Църквата да добият специално познание за свещените неща от програмите на Семинара и Института”.

Старейшина Л. Том Пери от Кворума на дванадесетте апостоли, “Receive Truth”, Ensign, ноем. 1997 г., стр. 61–62.

СЛЕДВАЩ ВЪПРОС

“Как да обясня на приятеля ми защо нарушаването на закона за целомъдрието е лоша идея?”

Изпратете отговора си до 15 май 2012 г. на liahona@lds.org, чрез е-мейл на liahona@ldschurch.org, или по пощата на адрес:

*Liahona, Questions & Answers 5/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA*

Отговорите могат да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота.

Трябва да бъде включена следната информация и позволение: (1) пълно име, (2) дата на раждане, (3) район или клон, (4) кол или окръг, (5) вашето писмено позволение, а ако сте на възраст под 18 г., писменото позволение на вашите родители (може и чрез е-мейл), вашият отговор и снимка да бъдат публикувани.

ЗАЩО ДА ПОСЕЩАВАМЕ Семинара?

ДА ПОЛОЖИТЕ ОСНОВА ЗА ЩАСТИЕ И УСПЕХ

“Програмите на Семинара ще ви помогнат като млади мъже или жени да положите основа за щастие и успех в живота.

Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли, “Сега е времето да служите на мисия!”, *Лиахона*, май 2006 г., стр. 88.

УЧАСТВАЙТЕ В СЕМИНАРА

“Семинарът ще ви помогне да разберете ученията и Единението на Исус Христос и да се упоавате на тях. Ще усетите Духът Господен, докато се учите да обичате Писанията. Ще се подготвите за храма и за мисионерска служба.

Млади хора, моля ви да участвате в Семинара. Изучавайте своите Писания всеки ден. Слушайте внимателно учителите си. Прилагайте с молитва наученото”.

Президент Томас С. Монсън, “Участвайте в Семинара”, seminary.lds.org.

Какво според вас е най-важното нещо, което даден ученик може да получи от Семинара и Института? Когато група ученици в Семинара задали същия въпрос на специалния пълномощник на Образователната система на Църквата, старейшина Пол В. Джонсън от Седемдесетте, той отговорил, че най-важното нещо, с което можете да се сдобиете, е “истинското свидетелство, че Исус е Христос. С разбирането, че *истинското* познание е духовното познание. То е нещо, което идва от Светия Дух в душите ни индивидуално. Това е най-могъщата истина, най-мощното нещо, което може да произтече от Семинара и Института. То няма просто да промени това, което знаете; то променя вас и начина как гледате на света. И този вид висше образование помага да завършите всяко друго свое образование” (“A Higher Education”, *New Era*, апр. 2009 г., стр. 15).

Старейшина Джонсън е един от многото висши ръководители, говорили за чудесните благословии, произтичащи от посещаване на Семинара и

Института. Така че ако се питате защо следва да посещавате Семинара, ето още няколко добри основания от пророци и апостоли.

УЧЕТЕ ЕВАНГЕЛСКИТЕ ИСТИНИ

“Ще ми се всяко момче и момиче да можеше да посещава Семинара, защото именно там те научават много от евангелските истини. Семинарът е мястото, където в ума на мнозина от тях се установяват идеалите относно това какво ще правят, и те заминават на мисии”.

Президент Спенсър У. Кимбъл (1895–1985), “President Kimball Speaks Out on Being a Missionary”, *New Era*, май 1981 г., стр. 49.

ДАЙТЕ МУ ПРИОРИТЕТ

“Ученици, ако вашите ценности са си на мястото, няма да се поколебаете да се откажете от свободно избираем урок, който може да е забавен, в полза на напътствието, което може да укрепи самата основа на този живот. После, веднъж записали се, посещавайте, изучавайте и научавайте. Убеждавайте приятелите си да направят същото. Никога няма да съжалявате за това; обещавам ви го”.

Президент Бойд К. Пакър, президент на Кворума на дванадесетте апостоли, “Agency and Control”, *Ensign*, май 1983 г., стр. 67.

ПОКАНЕТЕ БЛАГОСЛОВИИ В ЖИВОТА СИ

“Благодарен съм за системата на Семинара в Църквата и за църковната програма на Института. Искам да подтикна всеки гимназист тук да се възползва от програмата на Семинара. Животът ви ще бъде изключително благословен, ако го сторите”.

Президент Гордън Б. Хинкли (1910–2008), “Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, дек. 1995 г., стр. 67.

ОТКРИЙТЕ ТРИ НЕЩА, КОИТО МОЖЕ ДА НАПРАВИ СЕМИНАРЪТ

“Има три силни неща, които може да направи Семинарът. Първо, той събира заедно млади хора, които споделят еднакви ценности. Младежите обичат да са с други хора, които споделят тяхната вяра и обичат Писанията. Второ, той събира заедно младежите с учител, който има свидетелство, и те могат да почувстват огъня на това свидетелство, когато то бъде дадено. Трето, Семинарът кара младите хора да се заинтересуват от Писанията”.

Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото Президентство, “A Discussion on Scripture Study”, *Liahona*, юли 2005 г., стр. 11.

ДИПЛОМИРАЙТЕ СЕ В СЕМИНАРА

“Редовно посещавайте Семинара и се дипломирайте в него. Обучението в Семинара е едно от най-значимите духовни преживявания, които един млад човек може да има”.

Президент Езра Тафт Бенсън (1899–1994), “To the Youth of the Noble Birthright”, *Ensign*, май 1986 г., стр. 44; “To the Young Women of the Church”, *Ensign*, ноем. 1986 г., стр. 82.

СЕМИНАРЪТ в джунглите на Еквадор

В отдалечената джунгла Семинарът променя живота на тези младежи.

От Джошуа Дж. Пърки

Църковни списания

Източно от Кито, Еквадор, отвъд вулканите и планинската верига на Андите местността постепенно се снишава към джунглата на Амазонка. Тук ще откриете гъсти гори, пълноводни реки, маймуни, тукани и дори розови делфини.

Ще откриете също един град, наречен Пуерто Франсиско де Ореляна. Той е много далеч от всичко останало в Еквадор. Преди 15 години в района имало относително малко хора. Но откриването на нефт създадо промишленост, хора, търсещи работа, и членове на Църквата.

Семинар в един малък клон

Неколцина от младежите, като Оскар Р., вече били членове, когато се формирал клонът, но повечето са нови обвърнати във вярата. И огънят в сърцата им гори. “Ние сме силни”, казва Оскар.

През септември 2010 г., точно една година след създаването си клонът започнал една програма на Семинара. “Когато започнахме да се събираме преди няколко години”, казва Оскар, “бяхме съвсем малко. Бях единственият

юноша. Но продължихме да се множим. Скоро имахме 6, после 10, а сега дори повече младежи”.

Понеже някои от младежите ходят на училище сутрин, а други следобед, те организирали два семинарски класа – един сутрин от 8:00 до 9:00 ч. и един следобед от 16:30 до 17:30 ч.

Може би в програмата не участват много младежи, но за онези, които участват, Семинарът променил живота им.

Защо да посещават?

“Семинарът е голяма благословия за мен”, казва Луис В., нов обвърнат във вярата. “Помага ми да се подготвя да бъда добър мисионер. Сблъсквал съм се с много предизвикателства и изкушения, откакто се присъединих към Църквата, но успях да остана силен, защото знам, че това, което върша, е правилно”.

И не само Луис се чувства така. “Член съм на Църквата съвсем отскоро”, казва Ариана Х., “но посещавам Семинара, откакто съм кръстена. Щастлива съм да го посещавам, защото научавам много истини относно Евангелието на Исус Христос, които пълнят сърцето ми с надежда, а ума ми с разбиране”.

Семинарът укрепва младежи като тези в Еквадор, много от които са нови обрънати във вярата.

Посещаването на Семинара помогнало на Ариана да установи здрава основа в Евангелието. “За мен да бъда част от тези уроци е благословия”, казва Ариана. “Те укрепват духа ми и ми помагат да се подготвя един ден да бъда добра съпруга, майка, ръководителка в Църквата и възможно пълно време мисионер”.

Братът на Ариана, Жерардо, чувства същото. “Благодарен съм, защото Семинарът стана важна част от живота ми”, казва той. “Той ме подготвя един ден да отслужам мисия. Тук научих за плана на спасение, който Бог е подготвил за мен. Всеки урок, който посещавам, ми дава надежда, че мога да наследя селестиялното царство, дава ми увереност, че съм получил Евангелието на Исус Христос”.

Понякога Жерардо е доста уморен по време на уроците. Той първо трябва да заведе малкия си брат на училище, после бързо да се върне вкъщи, да вземе сестра си и двамата да отидат на Семинара. Но това няма значение за него.

“Всичко това е толкова ново за мен, но съм изпълнен с щастие”, казва Жерардо. “Знам, че съм на правия път, който ще ми даде възможността да видя отново моя Небесен Отец. Светият Дух ми дава тази увереност. Просто трябва да положа усилие и да упорствам докрай”.

Не е нужно да нервничите

За Валтер А. семинарът отначало бил малко плашещ. “Бях изнервен първия път, когато дойдох”, казва той. “Но когато влязох в клас, се почувствах специален, защото усещах онази любов, която изпитвате когато изучавате Писанията. И когато си тръгнах, се чувствах укрепен, с щастие в сърцето от наученото. Една от най-големите благословии, които Небесният Отец пази за младежите, е Семинарът”.

“Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни промени живота ми”, казва Абел А., който също се готви за ходи на мисия. “Изучавам ученията на пророците. Обичам Джозеф Смит. Той бил доблестен в осъществяването на Възстановяването на истинската Църква, въпреки всички проблеми, които това му причинявало. Искам да бъда доблестен като него”.

Много от младежите се налага да правят жертви, за да посещават Семинара. Това невинаги е лесно, но за младежите в Пуерто Франсиско де Ореляна, Еквадор, си струва усилието.

“Когато мисля за това да вървим напред, както казват Писанията”, обяснява Абел, “считам, че това означава да си поставим приоритети в живота. Семинарът е един от тях. Така както промени живота ми, той може да направи същото и за други младежи”.

Дори в най-отдалечените части на еквадорската джунгла Църквата на Исус Христос и нейната семинарска програма за младежи процъфтяват и променят живота на хората, които избират да допуснат това. ■

КАКВО СЛЕДВА СЛЕД СЕМИНАРА?

Дипломирането в Семинара не е краят на вашето религиозно обучение. За вас все още има запазено едно чудесно нещо.

От Дейвид А. Едуардз

Църковни списания

В Семинара вие изучавате Писанията и вероятно редовно се срещате с хора на ваша възраст. Чувствате се добре дошъл и можете да почувствате Духа. Тъй че когато завършите Семинара, дали това е краят на тези преживявания? Абсолютно не.

Програмата на Института в Църквата е следващата стъпка, и вие ще я обикнете. Независимо дали отивате в колеж или не, може да продължите да учите за Евангелието, да се готвите за мисия и брак в храма и да споделяте преживявания с други хора на ваша възраст.

Ето някои отговори на основни въпроси относно института. Може да намерите повече на institute.lds.org.

Какво представлява Институтът?

Институтът се състои от часове по изучаване на Евангелието, включително Светите писания, ученията на пророците и подготовка за мисия или за брак в храма. В някои институти можете да избирате между различни класове.

Кой може да го посещава?

Всички несемейни пълнолетни младежи са силно насърчавани да посещават класовете на Института. Всеки член на възраст между 18 и

30 г. – семеен или не, може да го посещава.

Къде мога да намеря Институт?

Някои области имат сгради на Института близо до коледжите и университетите. В други класовете се провеждат в сградите на Църквата или други места. Свържете се с вашия епископ или президент на клон, за да научите повече за програмата на Института във вашата област, или отидете на institute.lds.org, за да откриете институт близо до вас.

Защо трябва да посещавам класовете на Института?

Президент Томас С. Монсън казва: “Да направите участието си в Института приоритет. ... Помислете за това. Ще завържете приятелства, ще почувствате Духа, вярата ви ще бъде укрепена. Аз ви обещавам, че като участвате в Института и усърдно изучавате Писанията, силата ви да избягвате изкушението и да получавате напътствие от Светия Дух във всичко, което вършите, ще се увеличи” (institute.lds.org, 21 апр. 2009 г.). ■

ФАКТИ ОТНОСНО ИНСТИТУТА

Брой ученици: над 350 000

Брой на институтите:
над 2 500

**Брой на наличните
курсове:** 15 основни курса,
плюс няколко допълнителни

Първият институт: Москва,
Айдахо, САЩ (1926 г.)

**Първият институт
извън САЩ и Канада:**
Мексико (1959 г.)

Цел на Института:
Да помогне на юношите и пълнолетните младежи да разбират ученията и Единението на Исус Христос и да се уповават на тях, да отговарят на условията за храмовите благословии и да се подготвят – те, семействата им и техните близки за вечен живот с техния Отец в Небесата.

2 Тимотея 3:16-17

Апостол Павел учи как Писанията благославят живота ни.

Всичкото Писание

“... когато искаме да говорим с Бог, ние се молим. И когато искаме Той да ни говори, изследваме Светите писания; защото Неговите слова са казани чрез Неговите пророци. Той ще ни научи, когато се вслушваме в нашепванията на Светия Дух.

Ако напоследък не сте чували Неговият глас да ви говори, обърнете се с нов поглед и слух към Писанията. Те са нашето духовно спасително въже”.

Старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли, “Светите писания: силата Божия за нашето спасение”, *Лиахона*, ноем. 2006 г., стр. 26–27.

Добри дела

Какви добри дела ви помагат да се подготвите да вършите Писанията? Ето няколко от най-очевидните. Можете ли да помислите за повече? Запишете ги в дневника си.

- Да служим като пълновременни мисионери
- Да изпълняваме църковни призования (като президенства на кворум или клас)
- Да преподаваме Евангелието
- Да даваме свидетелство
- Да споделяме Евангелието
- Да отговаряме на въпроси на приятелите си относно Църквата

Поправление

Оригиналната гръцка дума, използвана в Библията, буквално значи “повторно изправяне”. Тъй че Писанията ви влияят благотворно за ваше добро и помагат да останете на стеснената и тясна пътека (вж. 2 Нефи 9:41).

16 Всичкото писание е боговдъновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление във правдата;
17 за да бъде Божият човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело.

Изобличение

Изобличение – укор, наказване, гълчене или поправяне чрез наказание, обикновено по любезен и благ начин.

Приготвен

Приготвен – снабден, запасен.

Учения

“Когато вярното учение бъде разбрано, то променя отношението и поведението.

Изучаването на евангелските учения ще подобри поведението по-бързо, отколкото изучаването на поведението ще подобри самото поведение.

Президент Бойд К. Пакър, президент на Кворума на дванадесетте апостоли, “Не бойте се”, *Лиахона*, май 2004 г., стр. 79.

Бележка на редактора: Тази страница не е предназначена за изчерпателно обяснение на избраните стихове от Писанията, а само като отправна точка за собственото ви изучаване.

ДА НЕ КАТАСТРОФИРАШ

*Предотвратявайте големите проблеми по-късно,
като решите малките проблеми сега.*

От **Адам С. Олсън**
Църковни списания

ДУХОВНИ ПРОВЕРКИ

“Ние трябва да провеждаме редовни духовни проверки на самите себе си, за да установим областите, в които се нуждаем от

усъвършенстване.

Обикновено откриваме тези дребни недостатъци с помощта на светия Дух. ... Трябва да слушаме внимателно какво ни бива показано от Духа, от ръководителите на Църквата, любимите хора, колеги и приятели”.

Старейшина **Маркос А. Айдукаитис** от Седемдесетте, “Honesty in the Small Things”, *Ensign*, септ. 2003 г., стр. 30.

Андрей обичал самолетите от малък. Но макар мнозина да мечтаят да летят, главата на Андрей не е в облаците; той се интересува от същността и конструирането на самолети. Този 16-годишен румънец учи за самолетен механик.

В Румъния юношите могат да избират да посещават гимназия и да се готвят за колеж или за професионално училище. Поради любовта на Андрей към самолетите решението му да посещава авиационния техникум било лесно.

Самолетните механици не просто ремонтират повредени самолети. Едно от най-важните неща, които правят, е да проверяват и поддържат самолетите така, че те да не се повреждат. Те редовно преглеждат всичко по самолета, от витлата до механизма за приземяване и всяко едно нещо между тях.

“Може да се окаже трудно да откриеш дребния проблем, който би могъл да причини падане на самолета”, казва Андрей. “Но да го намериш е по-лесно, отколкото да сглобиш отново целия самолет, след като се разбие”.

Спазването на редовен график за поддръжка и отказът той да бъде пропускан са важни – както за самолетите, така и за членовете на Църквата, за да може да бъдат открити

и отстранени проблемите, преди те да станат живото застрашаващи в инженерен или духовен план.

Духовна поддръжка

Андрей живее в Букурещ, град с почти 2 милиона жители. Църквата обаче е относително млада в Румъния и в Букурещ има членове едва за два клона. Андрей и семейството му живеят далече от останалите членове в техния клон. Андрей чувства натиска на света навсякъде около себе си в училище и сред приятелите си. Той знае колко лесно е да катастрофира – в духовен смисъл – ако не провежда редовна духовна поддръжка.

Животът може да бъде трескаво неспокоен. Освен времето, което прекарва в учене на уроците си, игра на футбол и с компютъра, Андрей отделя време за молитва, пост, изучаване на Писанията и за изпълнение на своите свещенически задължения. Също така той “посещава” Семинара, което поради разстоянието става онлайн.

Да върши тези неща е част от редовната духовна поддръжка, която помага да се установи и поправи всяка слабост, преди тя да доведе до живото-застрашаваща катастрофа от духовно естество.

“Има някои неща, които просто трябва да правите редовно – да

създадете навик”, казва той. “Не можете просто да се оставите животът да ви носи”.

Духовни катастрофи

Андрей е научил, че ако не извършваме редовно духовна поддръжка, сили като стрес или натиск на връстниците могат да надвият съпротивата ни спрямо изкушенията. Когато това се случва, не след дълго ние губим посоката, контрола и в крайна сметка своята духовна сила.

Точно както самолетът без енергия губи височина, когато прегрешим, ние губим духовна енергия и височина, като се отдалечаваме от небесата и се насочваме рано или късно към духовна катастрофа.

Макар че е възможно Единението на Спасителя да ни “сглоби” отново след като катастрофираме, е много по-добре да уповаваме на Неговата сила да ни помогне да отстраним проблема, докато е малък – преди да предизвика духовна катастрофа.

Опасността от пропуските

Мисълта да пропусне техническа поддръжка за някой самолет никога не е минавала през ума на Андрей. Пропускането не съществува като възможност. “Има закони за това”, казва той. Но ако все пак *пропусне*

проверка – само един път, “вероятно не би се случило нищо”, признава той.

Вероятно най-големият проблем с пропуските е не че самолетът незабавно ще катастрофира, а че няма. “Ако не се случи нищо, ако пропусна днес, ще бъда по-лесно изкушен да пропусна и утре”, казва той.

Когато поддръжката се пропуска редовно, силите и натоварването, упражнявани върху самолета – или

върху нас, ще станат причина рано или късно нещо да се повреди. “В крайна сметка ще катастрофираме”, казва той.

Тъкмо затова Бог ни дава закони и относно редовна духовна поддръжка. “Ще се събирате (на църква) *често* заедно” (3 Нефи 18:22; курсив добавен). Молете се *винаги* (вж. 3 Нефи 18:19). Изследвайте Писанията *усърдно* (вж. 3 Нефи 23:1–5). “Нека добродетелта *непрестанно* да украсява мислите ви”

(У. и З. 121:45; курсив добавен). Посещавайте храма *редовно*.¹

Спазването на тези закони и извършването на редовна духовна поддръжка ще ни поддържа да летим по правия път.

“Самолетът е построен да излита от земята, да напуска света”, казва Андрей. Тъкмо това иска от нас Небесният Отец. С редовна поддръжка ние сигурно и безопасно ще стигнем там, където искаме – обратно в небесата”. ■

БЕЛЕЖКА

1. Вж. Томас С. Монсън, “Светият храм – маяк към света”, *Лиакхона*, май 2011 г., стр. 92.

“Изпитвайте себе си, дали сте във вярата” (2 Коринтяните 13:5).

ПРОВЕРОЧЕН ЛИСТ ЗА ДУХОВНА ПОДДРЪЖКА

Самолетните механици често имат проверочен лист за нещата, които редовно трябва да преглеждат. Църковните ръководители предлагат да правим свои собствени духовни проверки.¹

Ето някои въпроси, които могат да ви помогнат да проверявате от време на време духовното си здраве. Ако се безпокоите във връзка с кой да е от отговорите си, говорете с родителите, с епископа или с президента на клон.

- Моля ли се редовно и искрено?
- Угощавам ли се със словото Божие в Писанията и словата на живите пророци?
- Спазвам ли свят Господния ден и редовно ли посещавам църковните събрания?
- Дали поста и плащам десетъка и даренията си охотно?
- Склонен ли съм да прощавам на другите?
- Редовно ли намирам начини да служа на другите?
- Винаги ли си спомням Спасителя и следвам ли примера Му?
- Пазя ли чисти мислите и езика си?
- Честен ли съм във всичко?
- Спазвам ли Словото на мъдростта?

БЕЛЕЖКА

1. Вж. Джозеф Б. Уъртман, “True to the Truth”, *Ensign*, май 1997 г., стр. 17.

НАВЛИЗАНЕ В ПИСАНИЯТА

Позволете на семинара да ви преобрази.

(Вж. 1 Нефи 19:23.)

ФОТОИЛЮСТРАЦИЯ КРИ ХЕНРИ. ЛЕЖИИ И НАРОДЪТ МУ ПРИСТИГАТ В ОБЕГОВАНАТА ЗЕМЯ. ОТ
АРНОЛД ФРАЙБЪРГ © 1951 IRI. МЛАДИЯТ НЕФИ УСИМЯВА СВОИТЕ БУНТУВАЩИ СЕ БРАЯ. ОТ
АРНОЛД ФРАЙБЪРГ, ПРЕДОСТАВено ОТ МУЗЕЯ ЗА ИСТОРИЯ НА ЦЪРКВАТА, АВИДАНИЙ ПРЕД ЦАР
НОЙ, ОТ АРНОЛД ФРАЙБЪРГ © 1951 IRI

Време за разговори

“Ще почитам родителите си и ще давам своя дял в укрепването на моето семейство” (Моите евангелски стандарти).

От Хилари Уоткинз Лемън

По действителен случай

“Добре, чуйте всички. Нека си поговорим”, призова мама.

Джоузи очакваше това време за разговори цял ден. Всяка вечер Джоузи и двамата ѝ малки братя Бен и Уес се събираха в дневната стая с мама и татко да си говорят за това, което се случваше в живота им.

Тази вечер татко каза, че ще помогне на Джоузи да се упражни по сценария за утринните съобщения. Четенето на утринните съобщения бе специална привилегия в училището на Джоузи. Утре Джоузи щеше да изпее част от любимата си песен по училищните високоговорители и да обяви по микрофона дейностите за деня и обедното меню.

Джоузи се втурна в дневната, развълнувана че ще упражнява своя сценарий.

“Ето я нашата прочута говорителка!”, каза татко, когато Джоузи с подскок седна на дивана до него. “Как се чувстваш за утре?”

“Вълнувам се и съм малко нервна. Страх ме е да не объркам нещо пред цялото училище”, каза Джоузи.

“Затова се упражняваме”, каза татко. “Давай, прочети своя сценарий, а аз ще слушам за места, където можеш и по-добре”.

“Благодаря, татко”, каза Джоузи.

Тя и татко повториха сценария толкова много пъти, че Джоузи им загуби броя. После Джоузи стана и изчете сценария един последен път за цялото семейство. Мама и татко я насърчаваха. Бен я потупа по ръката, а Уес се усмихваше и ръкопляскаше.

Джоузи си легна щастлива и уверена.

На другия ден всичко мина гладко. Макар да бе нервна, Джоузи се усмихваше, когато чу своята музика, изсвирена по училищните високоговорители. Тя се радваше, че се е упражнявала по сценария с татко и го прочете бавно и ясно, без никакви грешки.

“Свърши прекрасна работа”, каза г-жа Блейк, заместник-директорката.

В края на учебния ден Джоузи стоеше на опашка за автобуса. Едно по-голямо момче се обърна и попита, “Ти ли си момичето, което чете съобщенията днес?”

Джоузи се усмихна. “Да”, каза тя. “Защо си избрала тази песен?”, попита момчето. “Това е тъпа

песен. Ти наистина съсипа утринните съобщения”. После я нарече с обидно име и се засмя с приятелите си.

Джоузи седна самичка на предната седалка на автобуса. Почувства се зле.

Когато Джоузи се върна у дома, завари майка си да играе с Уес.

“Мамо, знам, че още не е време за разговори, но се питах дали не можем все пак да поговорим веднага”, каза Джоузи.

“Разбира се, Джоузи”, каза мама. “Какво е станало? Нещо не е в ред с утринните съобщения?”

“Не”, каза Джоузи. “Всичко беше перфектно. Поне така си мислех, докато едно момче не ми каза, че съм избрала тъпа песен. Също така ме нарече с наистина обидно име”.

Мама потупа с ръка по пода до себе си. Джоузи пристъпи и седна. Мама я прегърна здраво. Джоузи и мама говориха за всичко, което се случи този ден, включително похвалата на г-жа Блейк.

“Съжалявам, че онова момче и приятелите му са били груби с теб”, каза мама. “Но ми се струва, че други хора, които ти уважаваш, като г-жа Блейк, са били много доволни от това как си прочела съобщенията. Татко и аз сме много горди с теб. Ти работи много упорито и това се изплаща!”

Джоузи отново прегърна мама. “Благодаря ти, мамо”, каза Джоузи. “Чувствам се много по-добре”. Джоузи се радваше, че всяко време може да бъде време за разговори. ■

“**Н**ищо не е по-важно за връзката между членовете на семейството от откритото, честно общуване”.

Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли, “Like a Flame Unquenchable”, *Liahona*, юли 1999 г., стр. 103.

ДА РАЗГОВАРЯМЕ ЗАЕДНО

Ето някои предложения за вашето собствено семейно “време за разговори”:

- Помолете родителите си всеки ден да отделят по няколко минути семейството ви да

разговаря заедно. Това може да бъде по време на храна или в определено време на деня.

- Уверете се, че всеки по ред участва в разговорите и изслушването. Включете всеки един!

- Уважавайте мненията на всеки от членовете на семейството ви. Уверете се, че всеки един чувства, че казаното от него или нея е важно.

ИГРИ НА РАЗГОВОРИ

Имате нужда от някои идеи за времето за разговори? Пробвайте следните игри:

Подхвърляне на бобена торбичка: Ако семейството ви е голямо или ви е трудно да се редувате, използвайте торбичка с боб, за да покажете чий ред е да говори. След като човекът с торбичката каже каквото иска да каже, хвърлете торбичката на друг член на семейството, който да вземе думата.

Интервюиращ: Разделете се на групи по двама и се редувайте да бъдете интервюиращи. Намислете си по няколко въпроса за вашия партньор и после му ги задайте. Може дори да използвате истински микрофон или звукозаписващо устройство.

Какво ще направите? Редувайте се да задавате на членовете на семейството си въпроси, започващи с “Какво ще направите ... ?” Ето някои примери, “Какво ще направите, ако се изгубите?” и “Какво ще направите, ако можете да отидете навсякъде по света?”

В ПОМОЩ НА РОДИТЕЛИТЕ: ВРЕМЕ “НА ЧЕТИРИ ОЧИ”

Колкото и да е забавно да разговаряте семейно, важно е също родителите и децата да прекарват заедно време “на четири очи”. Въползвайте се от моментите на деня, за да разговаряте с децата си поотделно. Поканвайте по едно дете да ви помага в къщната работа, да ви съпроводи при някое поръчение или да си поговорите в стаята ви за няколко минути. Само няколко кратки минути могат да доведат до съдържателен разговор.

Той скъса **ВРЪЗКИТЕ** **НА СМЪРТТА**

От старейшина
Патрик Кийрян

От Седемдесетте

“Те имат вечен живот чрез Христа, Който е скъсал връзките на смъртта” (Мосия 15:23).

Една вечер, когато децата ни още бяха малки, провеждахме семейно време за Писанията. Четяхме за Спасителя и говорехме как Той никога не е допускал никакви грешки.

По-късно същата вечер съпругата ми слагаше нашата 3-годишна дъщеря Сузи в леглото. Сузи погледнала майка си и рекла, “Мамо, Исус наистина е допускал една грешка”.

“Какво имаш предвид”, попитала майка ѝ.

“Той е скъсал нещо”, каза Сузи.

Малко озадачена, майка ѝ попитала, “Какво е разкъсал Той?”

“Исус разкъсал връзките на смъртта”, отговорила Сузи.

Жена ми осъзнала, че тя и Сузи са пели многократно песничка от Неделното училище за деца “On a Golden Springtime” и Сузи е научила думите, “По време на златната пролет Исус Христос се събуди и напусна гробницата, където бе положен; връзките на смъртта разкъса Той”¹. Майката на

Сузи ѝ обяснила, че разкъсването на връзките на смъртта означава, че Исус бил възкресен, така че всички да могат да живеят отново, след като умрат.

Този разговор даде на съпругата ми и на мен много възможности да учим дъщерите ни Лизи, Сузи и Ема какво наистина означава Единението за всеки от нас. Сузи беше права: Исус наистина бе разкъсал връзките на смъртта. Но това не е било грешка. Това бил най-големият дар, който Той можел да ни даде! (Вж. Учение и Завети 14:7.)

Спасителят умрял и бил възкресен, така че ние да можем да живеем отново с нашия Небесния Отец и семействата ни, според нашата праведност. Ако сме достойни, можем един ден да се радваме на благословиите на безсмъртието и вечния живот. Благодарен съм, че Исус Христос е разкъсал нещо – връзките на смъртта! ■

БЕЛЕЖКА

1. “On a Golden Springtime”,
Children's Songbook, стр. 88.

Можете да използвате този урок и дейност, за да научите повече относно темата на Неделното училище за деца този месец.

ИСУС ХРИСТОС

ме учи да избирам правилното

За Танър Великден нямаше да е същият тази година. Дядо му почина и Танър тъгуваше, че никога вече нямаше да сподели това специално време с него.

Но в Неделното училище за деца му напомниха, че причината да честваме Великден е защото Исус е жив! Когато Той бил възкресен, Духът Му

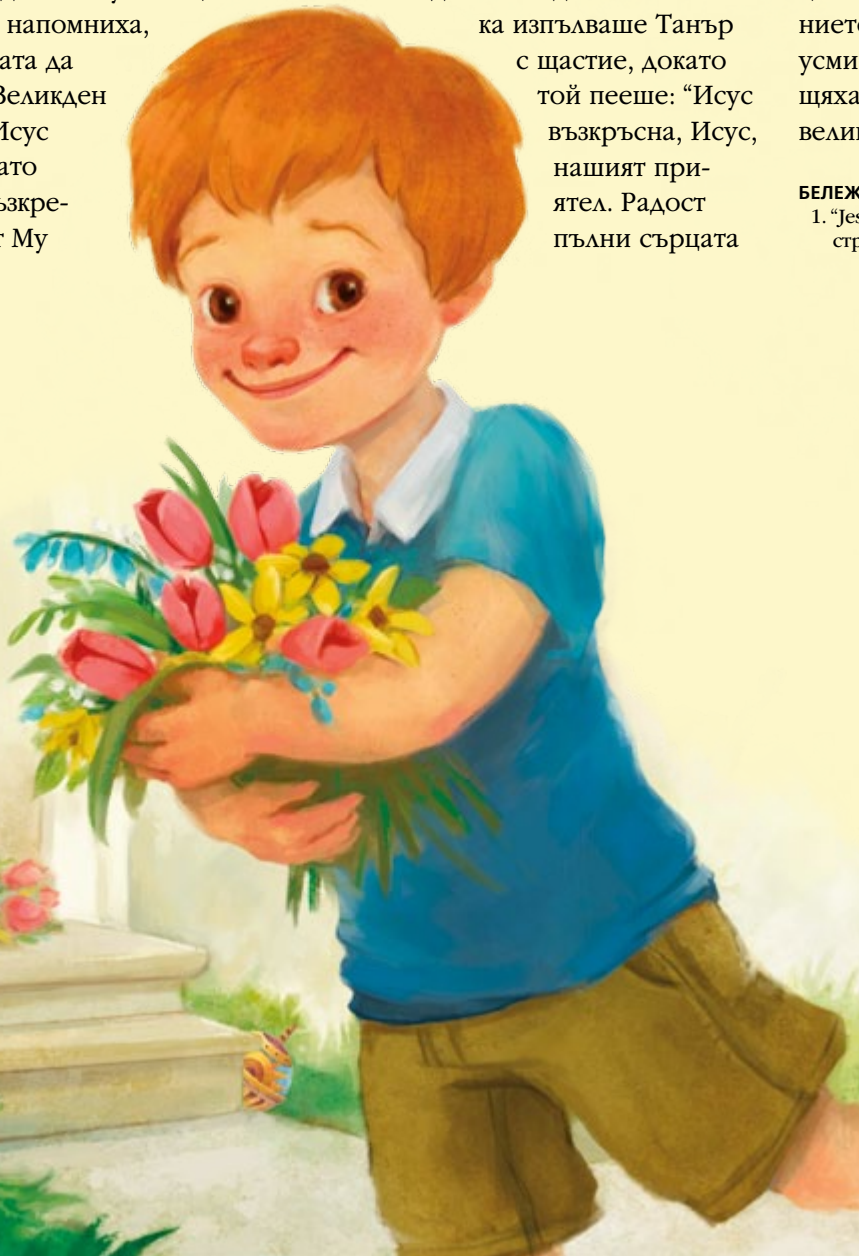
завинаги се съединил с тялото Му, за да не преживее никога отново смърт. Танър научи, че понеже Исус бил възкресен, всеки ще бъде възкресен някой ден, включително неговият дядо!

Една великденска песничка изпълаваше Танър с щастие, докато той пееше: "Исус възкръсна, Исус, нашият приятел. Радост пълни сърцата

ни, Той отново е жив"¹. Танър искаше да сподели тази добра новина с всички. Той реши, че преди Великден ще остави на входните стъпала на своите съседни малки букетчета пролетни цветя със стихове за възкресението на Исус. Представяше си усмивките по лицата им, когато щяха да открият подаръка му във великденското утро. ■

БЕЛЕЖКА

1. "Jesus Has Risen", *Children's Songbook*, стр. 70.

Песни и стихове от Писанията

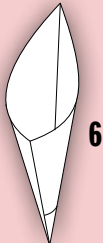
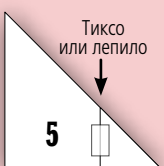
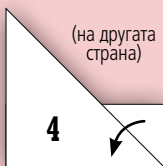
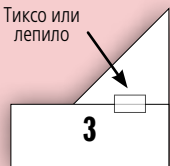
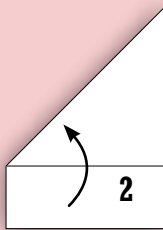
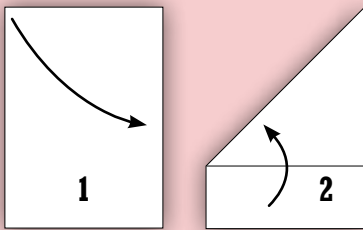
- (Иоана 13:15).
- Песен по ваш избор за Исус Христос
- Песни по ваш избор от *Children's Songbook*: "Jesus Has Risen" (70), "Did Jesus Really Live Again?" (64), "Той умря, за да можем ние да живеем отново" (*Лиахона*, апр. 2005 г., стр. 313), „Великденска осанна“, (*Лиахона*, апр. 2003 г., стр. 315)“

Дейност “ИП” Къде по света?

След като Исус бил възкресен, Той посетил не само люде в Ерусалим, но и праведните люде в Америка. Заедно като семейство начертайте линии от всяка картинка до земята (Ерусалим или Америка), където това станало. Редувайте се да четете Писанията, за да научите повече какво ставало на картинките.

Само вие

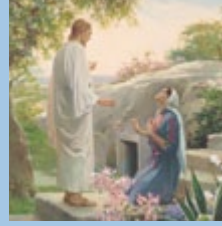
Вие можете да направите собствени великденски букетчета, подобно на Танър. Използвайте правоъгълно парче бяла или цветна хартия и следвайте стъпките по-долу: Напълнете конуса в дребни цветя или сладки, за да изненадате приятел или член на семейството!

Е р у с а л и м

Исус благославя децата
(3 Нефи 17:11–25)

Исус се явява на
Мария Магдалина
Иоана 20:14–18

Исус проповядва
в Америка
(3 Нефи 11:8–11)

Исус се възнася в небесата
Деянията 1:9–11

Исус се явява на
праведните люде
3 Нефи 11:1–8

Исус показва раните
Си на Своите апостоли
Лука 24:36–40

Исус пита за нефитските
летописи
3 Нефи 23:7–13

Исус се явява на
Своите апостоли
Матей 28:16–20

А м е р и к а

Да бъда като Исус

Опростена

Обещаващо ♩ = 104-116

Текст и музика Джанис Кап Пери

1. Ка - то И - сус аз да бъ - да, по стъп - ки - те
(2. Съ) - се - да си ще о - би - чам, при - я - тел ще

да вър - вя. С'лю - бов ка - то И - сус
под - кре - пя. О - чак - вам И - сус да

да съм във ду - ми и във де - ла. Ще
дой - де, ден ра - до - стен ще е знам. У -

© 1980 на Janice Karr Perry. Тази песен може да бъде
размножа вана с нетърговска цел за ползване у дома или в църквата.
Това съобщение трябва да бъде приложено към всяко направено копие.

сѐм из - ку - ша - ван вѣв греш - ни не - ща, но на жи - ви -
ро - ци - те на И - сус ще пом - ня аз, и то - га - ва

я Дух аз ще слу - шам гла - се - ца. “Тѣй как - то И - сус се
Све - ти - ят Дух вѣт - ре вѣв мен каз - ва:

о - би - чай - те, доб - ро - та вѣв всич - ко вла - гай -

те, лю - бя - щи и крот - ки вѣв ду - ми, де - ла. И -

сус каз - ва всич - ко то - ва”. _____ 2. Съ - ва”. _____

Сестри В **ИМЕ** *И* **Вяра**

От Хедър Ригли

Църковни списания

Мария и Диана Д. не са просто сестри; те са и най-добри приятелки. Диана е на 10 г., а Мария навърши 12 г. миналия август. Те живеят в Румъния, където има около 3 000 членове на Църквата. Те поддържат вярата си в Исус Христос силна, като ходят на църква, четат Писанията и се молят.

“На църква ние се научихме да имаме вяра в Бог”, казва Мария. Един ден тя имала тест, тъй че се помолила на Небесния Отец в името на Исус Христос за помощ. Когато получила добра оценка, почувствала, че Небесният Отец ѝ бил помогнал.

Диана казва, че Книгата на Мормон ѝ помага да има вяра. “Всеки ден, когато чета Книгата на Мормон, имам добър ден”, казва тя. Любимият ѝ разказ от Писанията е историята на Джозеф Смит. “Той се молил, и Бог и Исус Христос му помогнали”, казва тя. ■

ШОКОЛАД

Любимият десерт и на двете сестри е шоколадът: Мария обича шоколадови браунни, а Диана – шоколадов кейк.

ЛЮБИМА ПЕСЕН

И Мария, и Диана свирят на пиано. Любимата песен на Мария е "В обич живеите". Тя е за заповедта на Исус да обичаме другите хора. Диана може да я изсвири почти съвършено, но казва, че финалът е най-труден.

ОБИЧАМ ХРАМА ДА ГЛЕДАМ

И Мария, и Диана искат един ден да сключат брак в храма. Те живеят в района на храма Киев Украйна.

Когато Диана порасне още малко, тя ще отиде в храма Киев Украйна за кръщения за мъртвите. Мария вече е достатъчно голяма за това. Храмът е на около 800 километра разстояние.

СЕМЕЙСТВОТО НА ПЪРВО МЯСТО

Мария и Диана обичат родителите си. "Мама ни помага да се чувстваме по-добре, когато се разболеем", казва Мария. "Татко ни води на училище", казва Диана.

ХИМНИ

Любимият химн на Диана е "Там, там далече, в Юдейско поле", който разказва как бил роден Исус Христос. Членовете в Румъния използват зеления сборник с химни на Църквата. "Imnuri" на румънски означава "химни".

Какво мога да сторя, за да следвам плана на **НЕБЕСНИЯ ОТЕЦ** за мен?

Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли споделя някои мисли по тази тема.

Учете за великия план на щастие, като изучавате Писанията.

Слушайте гласа на сегашния и на предишни пророци.

Подчинявайте се на вътрешните чувства, които идват като подтици от Светия Дух.

При нужда търсете съвет и напътствие от вашите родители и свещенически ръководители.

Из "The Joy of Living the Great Plan of Happiness", Ensign, ноем. 1996 г., стр. 75.

МОИТЕ ЕВАНГЕЛСКИ СТАНДАРТИ

Ще следвам плана на Небесния Отец за мен.

Ще помня моя завет при кръщението и ще се вслушвам в Светия Дух.

Ще избирам правилното. Зная, че мога да се покая, когато направя грешка.

Ще бъда честна с Небесния Отец, с другите и със себе си.

Ще използвам имената на Небесния Отец и на Исус Христос с благоговение.

Няма да ругая или да използвам груби думи. В неделния ден ще върша онези неща, които ще ми помагат да се чувствам по-близо до Небесния Отец и Исус Христос.

Ще почитам родителите си и ще давам своя дял в укрепването на моето семейство.

Ще пазя своя ум и своето тяло свещени и чисти и няма да вземам от неща, които са вредни за мен.

Ще се обличам скромно, за да показвам уважение към Небесния Отец и към себе си.

Ще чета и гледам само неща, които се харесват на Небесния Отец.

Ще слушам само музика, която се харесва на Небесния Отец.

Ще търся добри приятели и ще се отнасям с доброта към другите.

Ще живея сега така, че да бъда достоен да отида в храма и да извърша своята част да имам вечно семейство.

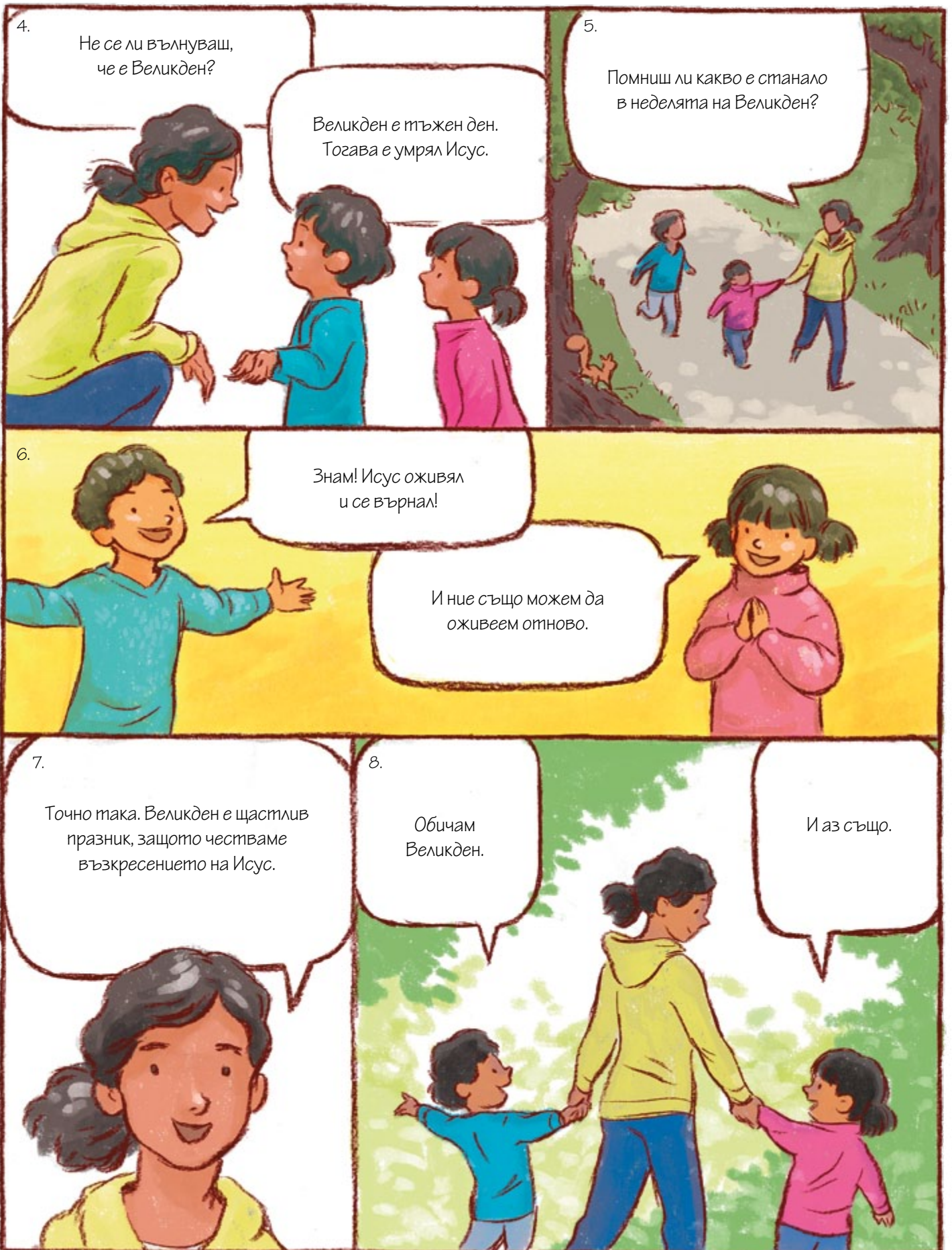
АЗ СЪМ ДЕТЕ НА БОГ

*Знам, че Небесният Отец ме обича, и аз Го обичам.
Мога да се моля на Небесния Отец винаги, навсякъде.
Опитвам се да помня и да следвам Исус Христос.*

Да видим радостта на Великден

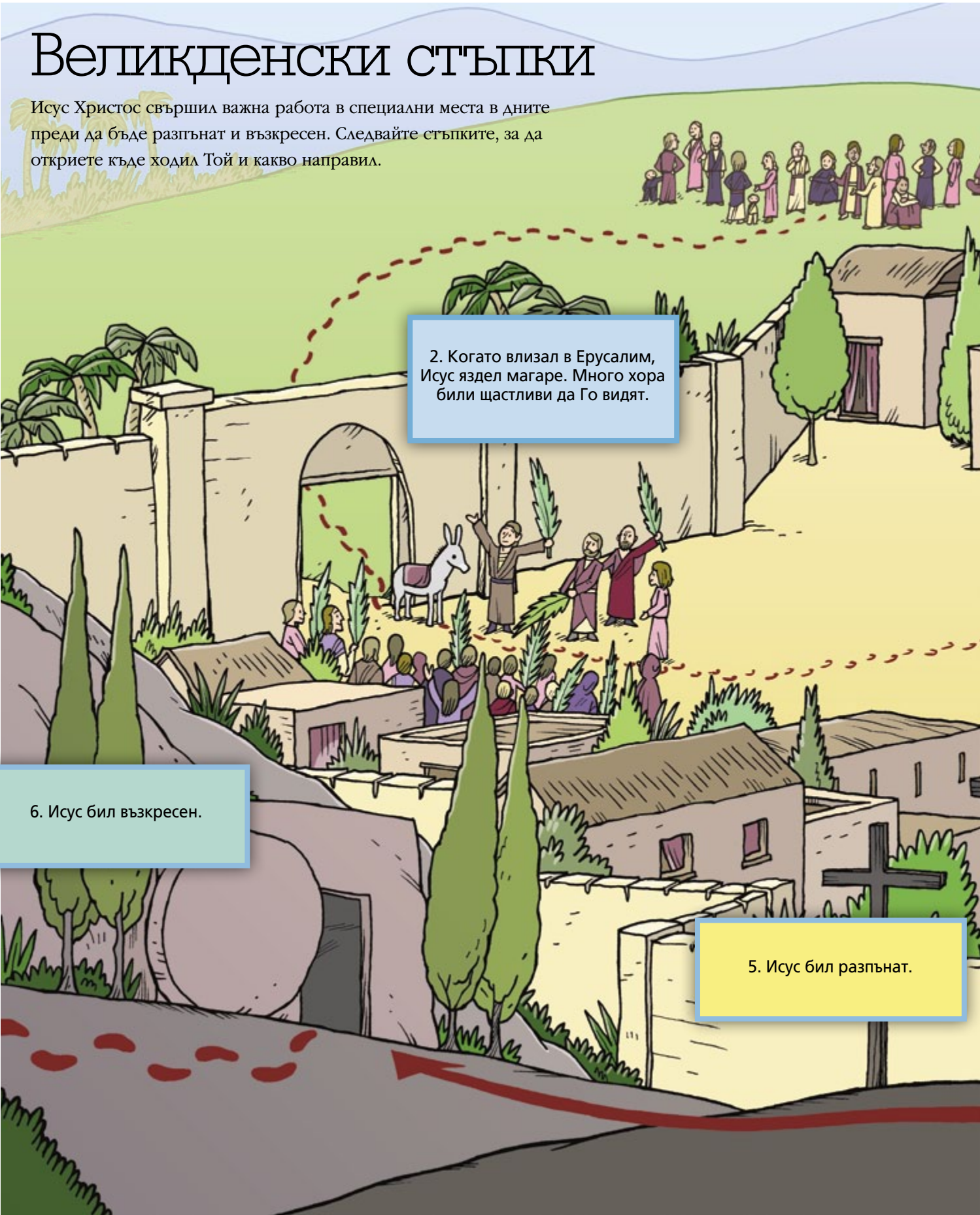
По действителен случай

Великденски стъпки

Исус Христос свършил важна работа в специални места в дните преди да бъде разпънат и възкресен. Следвайте стъпките, за да откриете къде ходил Той и какво направил.

2. Когато влизал в Ерусалим, Исус яздел магаре. Много хора били щастливи да Го видят.

6. Исус бил възкресен.

5. Исус бил разпънат.

1. Исус учил хората на един хълм, наречен Елеонски.

3. Исус изцелил болните хора в храма.

4. В Гетсиманската градина Исус се молил на Небесния Отец и страдал за нашите грехове

Събрание за обучение на ръководители по света очертава пътя към реален растеж

От Хедър Уитъл Ригли

Църковни новини и събития

По време на събранието на обучение на ръководители по света на 11 февруари 2012 г. ръководителите на Църквата обясниха важността на реалния растеж и как да го постигнем.

Участие в напътствията за ръководители на Църквата взеха президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото Президентство, и членове на Кворума на дванадесетте апостоли, Президентството на Седемдесетте и президентствата на помощните организации.

“По църковната терминология, *растеж* може да се определи като “нови членове”. ... *Реален растеж* обаче се определя като “растеж на броя на активните членове”, обясни президент Ухтдорф.

Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли добави, “Растеж имаме, когато личното, траещо цял живот обръщане в Евангелието води до увеличена вярност у всеки отделен човек и семейство”.

Тази нарастваща вярност включва неща, които не могат да бъдат измерени лесно, като всекидневна молитва, изучаване на Писанията, обич у дома и лични преживявания, свързани с Единението, каза президент Ухтдорф.

“Твърде често ние усложняваме красотата и простотата на Евангелието на Исус Христос с безкраен списък на конкретни очаквания”, каза той. “Когато обаче се съсредоточим над целта на Евангелието, голяма част от обръкването избледнява”.

Голяма част от излъчването е съсредоточена над ключови учения и принципи, които дават отговори на въпросите “защо”.

“Подходящите въпроси относно целта на Евангелието ще ни доведат до подходящите решения до кого се отнасят те, какво да правим,

кога да го правим, защо да го правим, и как следва да го правим”, каза президент Ухтдорф.

Бракът и семейството в плана

“Църквата се състои от семейства”, каза президент Бойд К. Пакър, президент на Кворума на дванадесетте апостоли. “Районите и коловите са тук, за да подкрепят семейството. Когато говорим за семейства, ние виждаме истинския растеж в Църквата”.

Той наблегна, че всеки съпруг и баща следва да бъде свещенически служител у дома си, като в праведност председателства над своето семейство. По подобен начин, каза той, свещеническите ръководители следва да ръководят в достойнство – макар и свещеническите санове да са различни, всеки един достоен носител на свещеничеството притежава точно толкова от това свещеничество, колкото и останалите (вж. У. и З. 1:20).

Старейшина Ръсел М. Нелсън от Кворума на дванадесетте апостоли наблегна на факта, че съпрузите и съпругите, майките и бащите трябва да изграждат взаимоотношения на любов, покаяние и молитва, за да укрепват и защитават успешно семейството, което “заема централно място в плана на Твореца за вечната съдба на Неговите деца” (“Семейството: прокламация към света”, *Лиахона*, ноем. 2010 г., стр. 129).

“Три пъти в Светото писание се отправя предупреждение, че цялата земя ще бъде напълно опустошена при Господното завръщане, ако не са изпълнени определени условия”, каза той. “Това предупреждение във всеки един момент се отнася до състоянието на човешкото семейство без запечатващите обреди на храма. Без тези обреди на възвисяване славата Божия не може да бъде осъществена”.

Постигането на тази крайна цел – вечен живот и възвисяване за всички Божии чеда, изисква този реален растеж в домовете ни, в районите и клоновете и в цялата Църква.

Прилагане на Евангелието

Истинският растеж и обръщане във вяра произлизат от прилагане на Евангелието във всекидневния живот. В едно обсъждане, състоящо се от въпроси и отговори, старейшини А. Том Пери и Д. Тод Кристоферсън от Кворума на дванадесетте апостоли обясняват, че върховното приложение на Евангелието е сключването и спазването на храмовите завети. Подчинението на заветите, казва старейшина Кристоферсън, може с времето да промени естествения човек в светия.

Да протягаме ръка на околните е друга важна страна в прилагането на Евангелието. Членовете са отговорни поотделно и като Църква да протягат ръка за спасение към хора в материална и духовна нужда, казват ръководителите.

Ние не бива да се колебаем да обединим усилия с други вероизповедания и ориентирани към служба организации, за да се грижим за бедните и нуждаещите се, каза старейшина Кристоферсън. Ръководителите на свещеничеството следва да водят в тези усилия, но и членовете и мисионерите също така следва да подкрепят това.

Обсъждането по групи набляга на това да се съсредоточим над служба на семействата, укрепване носителите на Мелхиседековото свещеничество и помощ в изграждането на вяра

Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли говори по време на обсъждане по групи, проведено по време на събирането за обучение на ръководители по света през февруари 2012 г.

По време на февруарското събиране за обучение на ръководители по света президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото Президентство, каза, “Първото нещо, което трябва да направим, е да разберем. Второто е да пуснем нашето разбиране в действие. ... Малка е ползата от слушането на словото Божие, ако не привеждаме онова, което чуваме, в живота си”.

Той прикани ръководителите в Църквата да направят три неща след предаването и по време на службата в своите призвания, за да извлекат максимума от напътствията:

1. Поотделно и като съвети обмислете полученото напътствие и открийте защо е вашата служба и служение.
2. След размишление и обсъждане определете няколко конкретни постъпки, които ще се ангажирате да приложите. Те трябва да бъдат пригодени към обстоятелствата и нуждите на всяка организация, район, кол, семейство или отделен човек.
3. Веднъж поели вече тези ангажименти, осигурете им затвърждаване в рамките на своите отговорности и призвания, на всяко от вашите събираня.

и свидетелство у младежите. В нея участваха старейшини Балард и Нийл А. Андерсън от Кворума на дванадесетте апостоли, Роналд А. Расбанд от президентството на Седемдесетте, Илейн Ш. Долтън, обща президентка на Младите жени, и Розмари М. Уикзъм, обща президентка на Неделното училище за деца.

Старейшина Расбанд каза, че всеки ръководител трябва да участва в това да връща членовете обратно към пълна активност, а старейшина Андерсън наблегна, че младежите трябва да бъдат по-широко привлечени в реактивирането и укрепването на други младежи.

Постигане на истински растеж

Истинският растеж идва, когато прилагаме принципите на Евангелието във всекидневния си живот, подчерта президент Ухтдорф

“Като мислите над тези въпроси, запитайте се защо отдавате служба и какво следва да сторите в резултат на вашите отговорности като отделни хора и като съвети”, каза той.

Научете повече

Хората могат да гледат, слушат, отпечатват и изтеглят материал от излъчването на няколко десетки езика, като отидат на lds.org/study/other-addresses и кликнат върху **Worldwide Leadership Training**. ■

Покана за статии

Лиахона се интересува от четива за вашите коледни традиции:

- Как семейството ви празнува празника?
- Какви поверия са обичайни във вашата култура?
- Какви традиции сте създали вие, за да доближите семейството си повече до Спасителя?
- Какви паметни коледни преживявания – особено такива, които са свързани с традициите и поверията, можете да споделите с нас?

Моля изпратете своите спомени и идеи на Лиахона до 1 юни 2012 г. на liahona@ldschurch.org. ■

BibleVideos.LDS.org е един дар за света

По време на коледното духовно послание на Първото Президентство през 2011 г. ръководителите на Църквата представиха уебсайта The Life of Jesus Christ Bible Videos, един „дар“ за света.

BibleVideos.lds.org е хранилище за оригинални кратки видео записи, които описват сцени от живота на Христос, започвайки от ангела, предизвестяващ раждането Му до възкресението на Спасителя.

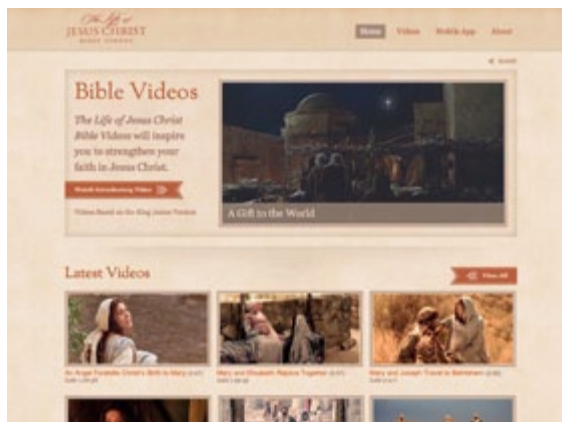
Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото Президентство, обяви сайта по време на духовното послание.

“Подобно на стиховете, които вярно следват, тези кратки филми може да ви се сторят скромни”, каза той. “Вярата ви и Светият Дух ще създадат емоцията, която заслужават тези променили света събития”.

Материалът за тези видео записи е предоставен от филми, заснет в новата филмова студия на Църквата LDS Motion Picture Studio South Campus в Гоушън, Юта, където проектът за филмова библиотека на новия завет бе започнат през август 2011 г.

В резултат на този проект ще бъдат създадени над 100 къси видео филма за живота на Христос, които са взети направо от текстовете на Библията на крал Джеймз.

Страницата е на разположение в дизайн, поддържащ мобилни устройства на английски (BibleVideos.lds.org), испански (videodelabiblia.org) и португалски езици (videodabiblia.org). На разположение има също безплатно iPad приложение, предлагащо един нов начин библейските разкази да се преживеят чрез образ, звук и докосване. ■

В крайна сметка почти 100 видео, описващи сцени от живота на Христос от Новия завет, ще бъдат на разположение на уеб страницата The Life of Jesus Christ Bible Videos.

Старейшини Кристоферсън и Дженсън учат членове в Аржентина

В събота, 12 ноември 2011 г., старейшини Д. Тод Кристоферсън от Кворума на дванадесетте апостоли и Джей Е. Дженсън от Президентството на Седемдесетте се обърнаха към младежите, свещеническите ръководители, мисионерите и членовете в Салта, Аржентина.

Присъстваха също старейшини Мервин Б. Арнолд, президент на област Южна Америка юг със съпругата си Девона и старейшина Рубен Спитал, областен седемдесетник. Съпругите на старейшина Кристоферсън, Кати, и на старейшина Дженсън, Лона, също бяха там.

Почти 1 300 младежи и родители посетиха срещата край огнището, на която говориха старейшини Кристоферсън и Дженсън. Други 10 000 члена в 70 колови центъра из цяла Аржентина гледаха излъчването на събитието.

Старейшина Дженсън, който по-рано е служил като президент на област Южна Америка юг, каза, “Ако не запомните нищо от казаното от мен, бих искал да запомните една фраза на пророка, президент Томас С. Монсън, за когото свидетелствам, че е истински Божий пророк. Ето я: “Решенията определят съдбата”.

Ние имаме свобода на избор – способността и привилегиите да вземаме решения, каза старейшина

Дженсън, и с тези решения ние определяме своята съдба.

Той разказа историята на един приятел, който една вечер направил избора да пие и да шофира, и причинил катастрофа, при която загинали двама души. Противопостави това на разказа как той и съпругата му решили да отложат брака си, за да може той като млад мъж да отслужи своята мисия.

“След завръщането ми склучихме брак в храма. Сключихме завети, които сме подновявали всяка седмица през целия си живот. Ние взехме решение, което определи нашата съдба”, каза той.

Сестра Кристоферсън го последва, като сподели свидетелството си за благословиите от спазването на заветите, след което старейшина Кристоферсън завърши събранието.

“Единственото нещо, от което наистина имате нужда, е обич и вяра”, каза старейшина Кристоферсън. “Тъкмо вярата ни помага в нашия брак, семейство, професия и работа”.

Той подчерта, че ангажиментите даван насока на живота ни и ни помагат да се добием с онова, което е наистина важно.

После той посъветва и младежите, и техните родители да поемат ангажимент да следват съвета от брошурата *За укрепването на младежите*.

ИЛЮСТРАЦИЯ ДЖЕЙМЪЗ ДАГРИМЪТЪЛ

“Това наистина много ще укрепи децата ви, дори когато те се окажат сами – да знаят, че родителите им спазват тези същите принципи”, каза той.

Старейшина Кристоферсън завърши, като изрази любовта си към членовете от Аржентина, където е служил на мисия преди близо 50 години.

Докато бяха в Салта, старейшини Кристоферсън и Дженсън се срещнаха също и с местните мисионери и несемейните пълнолетни младежи, като им предадоха любовта на Братята.

За да прочетете повече за службата на съвременните апостоли, отидете на Prophets and Apostles Speak Today на LDS.org. ■

Старейшини Кристоферсън и Дженсън се обръщат към мисионери от мисия Аржентина Резистенсия в началото на ноември 2011 г.

Храмът Кетцалтенанго Гватемала, осветен на 11 декември 2011 г. от президент Дитер Ф. Ухтдорф, е 136-я храм на Църквата.

Проведе се освещаване на храма Кетцалтенанго Гватемала

Храмът Кетцалтенанго Гватемала бе осветен в неделя, 11 декември 2011 г. в три сесии от президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото Президентство. Сесиите по освещаването бяха излъчвани на конгрегациите на Църквата от храмовия район.

“Какъв красив храм е това”, каза президент Ухтдорф по време на културното честване в събота, където млади изпълнители от храмовия район танцуваха, пяха и демонстрираха един наглед показ на местната история и култура. “Той блести и сияе като скъпоценен камък и е такъв за тази област на страната”.

Храмът Кетцалтенанго Гватемала е 136-я храм на Църквата по света и пети в Централна Америка. Този храм ще обслужва приблизително 60 000 светии от последните дни.

Църквата прави първа копка за седмия храм в Бразилия

На 15 ноември 2011 г. старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли ръководи церемонията по първата копка на храма Форталеза Бразилия, седмият храм на Църквата в Бразилия.

“Този храм ще бъде източник на надежда, светлина и вяра в Бог за всички, които идват и преминават оттук”, каза старейшина Беднар. “Този град завинаги ще бъде по-различен и по-добър поради храма, който ще бъде изграден тук”.

Храмът ще се издигне на авенида “Сантос Дюмонд” във Форталеза, Чеара, Бразилия. Президент Томас С. Монсън обяви строежа му по време на общата конференция през октомври 2009 г. ■

Концерт в Пуерто Рико привлича хиляди

На 18 декември 2011 г. членове от пет кола на Пуерто Рико участваха в коледен концерт, който се състоя в “Пасео де лас artes” в град Кагуас. Изпълнители бяха 85 члена на Църквата, а около 2 500 члена от общността присъстваха.

Трети център за пълнолетни младежи в Африка

На 4 ноември 2011 г. пълнолетните младежи на кол Совето Южна Африка проведоха първата си сбирка в новопостроената сграда, която ще бъде използвана изключително като център за пълнолетни младежи.

В Европа има над 140 центъра, а няколко са разположени из Съединението щати. Центърът в Совето е третият в Африка; другите се намират в Демократична република Конго и в Зимбабве.

Уникален подход подсказва въпроси

Един хартиен свитък сложил началото на мисионерската дейност “Въпроси към Бог” в Нижни Новгород, Русия, на 9 октомври 2011 г.

В течение на няколко часа над 150 човека се спрели пред двете маси на оживена улица, вземали писалките и записвали своите въпроси. На хартиения свитък били записани 84 въпроса. Мнозина изказали желание да получат отговор от присъстващите мисионери.

Повече за тази и други истории на news.lds.org. ■

Един необходим компас

Лиахона е моя маяк в този живот. С нея никога няма да се изгубя. Вярвам, че всеки, който чете църковните списания, може да намери точно онова, от което се нуждае. Аз съм президентка на Неделно училище за деца и виждам, че децата обичат да слушат разкази за деца като тях самите в списанието. *Лиахона* е най-необходимия компас в нашия живот; тя ни помага да избегнем капаните на Сатана.

Янина Ивановна Давиденко, Украйна

Преживявания носят утеха

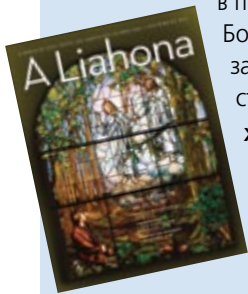
Лиахона ми помага толкова много чрез своите послания и статии. С напрегнатия и нервен живот, който имаме, аз често се спирам през деня и чета някоя статия от списанието, където се споделят житейски преживявания на други членове. Тези статии винаги ми помагат да намеря някаква духовна утеха и подновяват желанието ми да се завърна в присъствието на Бог и Исус Христос заедно със семейството си.

Жоао Карлуш,
Бразилия

Моля изпра-
щайте своите
мнения и

предложения на [liahona@](mailto:liahona@ldschurch.org)

ldschurch.org. Материалите могат да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота. ■

Това издание съдържа статии и дейности, които могат да бъдат използвани за семейна домашна вечер. Следват два примера.

“Благословиите на семинара”, стр. 20: Прочетете статията предварително и решете как най-добре да приложите посланието ѝ към своето семейство. Ако имате юноши в Семинара, започнете, като ги попитате защо Семинарът е важен за тях. После прочетете раздела “Получаване на обещаните благословии”. Насърчете по-малките деца да се подготвят да посещават Семинара, когато пораснат достатъчно. Ако нямате младежи на възраст за Семинара, можете да прочетете статията и после да обсъдите важността на Семинара за днешните младежи.

“Всички познават Блек”, стр. 42: Обмислете да изпеете “Правда върши” (*Химни*, № 149) като откриваща песен. Прочетете или разкажете обобщено историята за Блек. Помолете членовете на семейството да споделят преживяване, когато е трябвало да направят труден избор между различни пътеки, и какви последици са настъпили от избора им. Завършете, като прочетете цитата от президент Томас С. Монсън. ■

Простичка, спокойна и незабравима

Това беше една незабравима семейна домашна вечер с нашите две малки момиченца, Анжелик, на 6 г., и Бетани, на 4 г. И аз, и съпругът ми просто бяхме се строполили на столовете си, уморени и без да знаем откъде да започнем. Тъй че нашите дъщери поеха инициативата и завъртяха колелото със задачите за семейна домашна вечер, като дадоха на всеки по задача. Съпругът ми трябваше да дирижира, Бетани получи музиката, аз – дейностите, а Анжелик трябваше да изнесе урок.

Бетани избра “Обичам храма да гледам” (*Children’s Songbook*, № 95), и ние я изпяхме заедно. Татко отправи откриващата молитва. После Анжелик взе последния брой на *Лиахона* и избра една статия в раздела за деца. В училище тя учеше да чете, тъй че ни изчете статията. В дома ни цареше чувство на спокойствие. Духът ни засвидетелства, че онова, което тя четеше, бе истинно.

Изирахме заедно няколко игри и после аз отправих закриващата молитва. Докато се молах, не можех да спра да благодаря на нашия Небесен Отец за Неговия Дух и любов, а също и затова, че домът ни е благословен с тези малки духове. Съпругът ми и аз знаем, че нашата отговорност е да се грижим за тях и да ги учим на Евангелието. Провеждането на семейна домашна вечер е част от тази свята отговорност. ■

Силви Пусен, Реюнион

От епископ
Ричард С. Еджли

Първи съветник
в Председателстващото
Епископство

НАДЕЖДА В ЕДИНЕНИЕТО

Срещал съм хора, които са изгубили всяка надежда. Струва им се, че покаянието и опрощението са извън досега им. Те не разбират очистващата сила на Единението. Или ако я разбират, не са превърнали смисъла на страданието на Исус Христос в Гетсиманската градина и на кръста в част от своето вътрешно “аз”. За всеки от нас да се откаже от надеждата за очистване на живота ни е отказ от дълбочината, силата и широтата на Неговото страдание заради нас.

Преди няколко години, докато бях на една конференция на кол, имах задачата да интервюирам един 21-годишен мъж, за да определя дали е достоен да отслужи мисия. Сега, висшите ръководители обикновено не интервюират бъдещи мисионери. Така че това беше необичайно. Докато четях предисторията за причините да проведе това интервю, сърцето ме заболя. Това момче бе извършило сериозни прегрешения. Чудех се защо бях помолен да посетя човек с такова минало, като заключих, че би било напълно необичайно за мен да го препоръчам за одобрение като мисионер.

След съботната вечерна сесия на конференцията се оттеглих в офиса на президента на кола за интервюто. Докато чаках, приближи хубав младеж с прекрасно изражение на лицето. Чудех се как бих могъл да се извиня, защото бе очевидно, че той желаше да говорим, а аз имах уговорена среща с един младеж в голяма беда. После

*Надеждата
трябва да
се основава
не само на
знание и сви-
детелство,
но и на това
да направим
Евангелието
реално в жи-
вота ни.*

той се представи. Това бе младежът, заради когото бях там.

В уединението на офиса аз зададох само един въпрос: “Защо ви интервюирам?”

Той разказа миналото си. Когато свърши с това, започна да обяснява стъпките и личното страдание, през което бе преминал. Говори за Единението – безпределната сила на Единението. Даде свидетелството си и изрази своята обич към Спасителя. И после каза, “Вярвам, че личното страдание на Спасителя в Гетсиманската градина и жертвата Му на кръста са достатъчно силни да спасят дори човек като мен”.

Развълнуван от смирението му и от Духа, казах, “Ще ви препоръчам да служите като представител на Исус Христос”. И после добавих, “Ще поискам от вас само едно нещо. Искам да бъдете най-добрият мисионер в цялата Църква. Това е всичко”.

Три или четири месеца по-късно сестра Еджли и аз говорехме в един център за обучение на мисионери. В края на посланието аз разговарях с мисионерите, когато видях един младеж с познато лице.

Той ме попита, “Помните ли ме?”

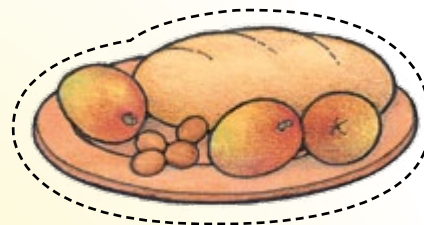
Малко объркан, казах, “Съжалявам. Знам, че би трябвало, но просто не се сещам”.

Тогава той каза, “Нека ви кажа кой съм аз. Аз съм най-добрият мисионер в центъра за обучение на мисионери”. И аз му повярвах.

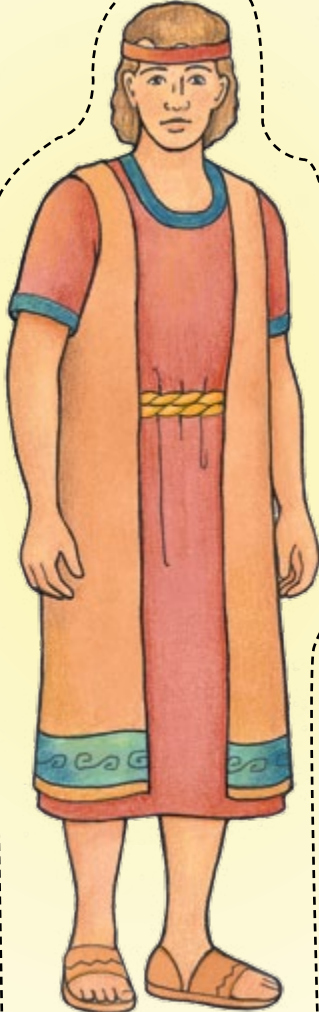
Надеждата на този млад мъж се основаваше не само на знание и свидетелство за Единението, но и на това да направим този дар реален. Той разбираше, че това е лично за него! Той знаеше силата на Единението и надеждата, която то дава, когато всичко може да изглежда загубено или безнадеждно. ■

Из духовно послание, отправено в университет “Бригъм Йънг” на 4 ноември 2008 г. За пълния текст на английски посетете speeches.byu.edu.

Тази година много издания на *Лиахона* ще съдържат комплект от фигурки от Писанията, по-точно от Книгата на Мормон. За да ги направите здрави и лесни за ползване, изрежете ги и ги залепете върху плътна хартия, малки книжни пликчета или върху предметни пръчици. Съхранявайте всеки комплект в плик или торбичка, заедно с картончето, което казва къде да намерим разказа от Писанията, който върви заедно с фигурките.

Алма

Амулик

Зиезрам

Мисията на Алма
и Амулик в Амония

Алма 8–14

“Вие и аз в момент на слабост можем да извикаме, “Никой не разбира. Никой не знае”, пише старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли. “Вероятно никое човешко същество не знае. Но Синът Божий знае и разбира съвършено, защото Той е чувствал и носил тежобите ни още преди нас самите. И понеже е платил най-високата цена и е понесъл тази тежоба и бреме, Той изпитва съвършено съпричастие и може да ни протегне Своята ръка на милост в толкова много етапи от живота ни. Той може да протегне ръка, да докосне, да помогне – буквално да ни се притече – и да ни укрепи”. Вж. “Единението и пътуването през смъртността”, стр. 12.